

СЕРГЕЙ ЛУКЯНЕНКО

СЕНКИ ОТ СЪНИЩАТА

Част 0 от „Линията на бяновете“

Превод от руски: Васил Велчев, 2004

chitanka.info

ГЛАВА 1

КУРИЕРИ И СПОРТИСТИ

Когато, късно вечерта, излязох от гората, уморен, гладен, зъл, мразещ целия свят, че и себе си в допълнение, попаднах право на аборито.

Туземецът седеше на бетонната плоча, издигаща се косо от земята. Тази част от космодрума беше изоставена много отдавна, подредените някога с толкова старание плочи се бяха натрошили и тревата-конуска ги изтласкваше една след друга. Бетонът зад гърба ми вече се бе превърнал в изгнила каша, която вече дори не напомняше за продукт на човешки ръце. Отпред, близо до градчето, плочите още се държаха. Отначало се разклащаха — чуждата земя неумолимо ги отхвърляше, после отново придобиваха предишната си здравина.

Аборито ме погледна, изпъкналите очи запулсираха, фокусирайки се. Сви дългите си тънки крака, сякаш се страхуваше, че ще го съборя от плочата.

— Мир и любов — измърморих, заобикаляйки плочата с наежилия се абори. Туземецът беше стар, тъмнокафявият цвят на лъжекожата показваше преклонната му възраст. Аборитата на такава възраст често избухваха в пристъпи на кашлица, а на мен изобщо не ми се искаше да трия разяждащата слуз от дрехите си.

— Мир и любов — повтори аборито нечленоразделно. Спрях се. Туземците можеха само да копират човешкия говор, но самият факт, че получих отговор, показваше желание за общуване.

— Добре, приятелче, слушам те — казах аз, след като спрях на безопасно разстояние. Аборито смръщи сплескания си нос и изрече гъгниво:

— Добре... приятелче...

Чаках. Струва си човек да бъде снизходителен към същество, което говори с носа си, само за да привлече вниманието ти.

Аборито отдели едната си ръка от плочата и я пъкна в някаква гънка на лъжекожата си. Търпеливо чаках, докато туземецът

човъркаше из вътрешностите си. Може пък черният дроб да го сърбеше...

Аборито издаде жвакащ звук и измъкна навън малко оранжево топче. Поднесе го към мен, търкалящо се в дланта му.

Перлата беше хубава!

Не, не „Изгревът на Империята“, нито пък „Плазменото цвете“. Но пълноценна перла първа категория, което означаваше пет години безгрижно съществуване за мен.

Или билет за Тера.

Пристъпих към аборито — и той моментално скри перлата в тялото си.

— Вода? — тъпо попитах аз.

— Вода — съгласи се аборито.

Коренните жители на планетата не се нуждаеха от нищо, което можехме да им дадем. Съвсем от нищо. Оръжието, техниката, дрехите и храната нямаха абсолютно никаква стойност за тях.

Само водата. Съвсем малко чиста вода — около литър. Тази цена устройваше всички и дори малките деца носеха на кръста си еднолитрова манерка. Всеки знае как да постъпи, ако абори му подаде перла.

Откачих манерката и я показах на аборито. Манерката беше лека, страшно лека.

— Изгубих се — казах му. — Разбираш ли? Изгубих се в пясъците. Нямам вода.

Аборито въздъхна и слезе от плочата.

— Почакай! — извиках аз. — Хайде, почакай, почакай ме, де! Ще донеса. Почакай ме един час! Половин час!

Изведнъж се досетих, че за половин час мога да изтичам до най-близкия пост на охраната. А там да наточа вода, да взема флаер — момчетата щяха да разрешат — и за няколко минути да се върна тук.

Аборито си отиваше.

— Говедо! — извиках след него.

Туземецът спря — както винаги се случва с аборитата, когато доловят заплаха, дори и най-малката. Погледна ме — и изведнъж леден вятър прониза главата ми. За миг си представих как в празния ми череп дрънчи изсъхналото кълбо на мозъка ми.

Усещането беше страшно достоверно. И, което е по-важно, заплахата беше абсолютно основателна. Изсушаването на мозъка ми би отнело на аборито само секунда.

Впрочем той разбираше, че ругатнята е едно, а изстрелът в гърба — съвсем друго. Обърна ми гръб и отново тръгна към гората. Стоях, едва сега осъзнавайки, че притискам главата си с ръце в безсмислен опит да се предпазя от илюзията или пък в стремеж да сплескам черепа си до новия размер на мозъка.

Как само ме изработи... говедо...

Аборито се отдалечаваше. Отпуших манерката и бавно излях на земята остатъка от водата. Беше прекалено малко, за да заинтересува туземеца. И най-смешното е, че тя не струваше нищо. На планетата имаше много вода, два артезиански кладенци задоволяваха напълно нуждите на градчето. Имаше и реки, и езера, и блата.

Просто понякога аборитата смятат за разумно да разменят за литър вода израсналата в собственото им тяло оранжева перла.

Аборитата са си подредили живота много добре. Никой няма да тръгне да се кара със същества, владеещи телепатията и способни да излъчват микровълни. Още повече, че е невъзможно да се вземе скритата перла — тя се разлага в трупа за части от секундата. Пък и другите аборита така или иначе ще открият убиеца и ще го изгорят жив. А ако напусне планетата — ще убият най-близкия му човек. Не е известно по какъв начин избират най-близкия човек, но никога не грешат. Така постъпиха със сина на Дин Ръсел — човекът, отнел от едно абори „Плазменото цвете“. Никой не знае защо той е убил аборито, вместо да му даде манерката си — имал е вода. Но той се отплатил за перлата с изстрел и избягал от планетата, а същата вечер в градчето дошли аборитата. Прогорили дупка във високоволтовата ограда, която оттогава не е възстановявана. Влезли в града — никой не рискувал да застане на пътя им. Всички мислели, че ще хванат жената на Ръсел, но туземците взели сина му. Единственият, опитал се да направи нещо, бил свещеникът. Тичал след тях с кръста си, крещял. А туземците повтаряли: „Опомнете се... невинен... Божия гняв...“ и мъкнели младежа към площада.

Там го изгорили. За миг, без излишна жестокост. Бил човек, превърнал се в изсушена отвътре обвивка.

Няколко души се хванали за оръжията, но усетили навреме, че аборитата са готови да повторят фокуса и с тях.

А после двайсетте аборита тръгнаха към хората с перли в протегнатите си ръце. Не, не предлагали компенсация. Предлагали размяна. Напомняли как трябва да протича тя.

И покрай мумията на седемнайсетгодишния юноша, имал нещастieto да е син на Ръсел, хората мълчаливо откопчавали манерките и ги давали на аборитата...

...Гледах последните капки вода, изливащи се от манерката. После я хвърлих и я стъпках с тока на обувката си. Пластмасата се смачка, но издържа. Тъпках манерката, докато не си подбих петите.

Пластмасата се оказа по-здрава от мен.

Вече съвсем се стъмваше, аленочервеното слънце потъна зад хоризонта, започнаха да изгряват звездите. Стигнах до поста — кръгъл, вграден в бетона купол, от който стърчаха малките кулички на бойните системи. По устав куполът трябваше да се прикрива от силово поле, всички входове и изходи — да бъдат надеждно затворени, а мен, крачещия спокойно по полето за излитане, вече трябваше да са ме предупредили три пъти и пет пъти да са ме изпепелили.

Добре, че не живеем по устав. Добре, че планетата ни е мирна и спокойна.

Та нали дори аборитата никога не причиняват вреда на човека, освен при самоотбрана. Те не са зли. А просто съвсем, съвсем чужди...

До отворената врата на купола бе седнал Денис Огарин — върху прибория в калъфа си ракетомет „Салиери“. По размери и форма калъфът наподобяваше ученическа раница. Като видях Денис, настроението ми леко се подобри. Той ми помахаше с ръка, после демонстративно закова поглед върху манерката ми. По-точно — върху мястото, където би трябвало да се намира.

— Мога ли да те поздравя, момче?

Денис е само пет години по-голям от мен. А сега, когато навърших двайсет, аз с учудване осъзнах, че обръщенията „момче“ и „младеж“ вече не са за мен. Но на Денис му беше позволено да ме нарича момче, младеж, юноша, дете — както си иска. Той бе излязъл извън стените на кадетския корпус на Тера преди десет години. И оттогава беше в космическата пехота. Вече бе старши лейтенант. Беше видял почти цялата Империя, излизал бе и извън пределите ѝ.

— Можеш да ми се присмееш — намръщено казах аз. Седнах до него — на раницата-ракетомет нямаше място, пък и не ми допадаше да седя върху субатомни заряди. Държавата плаща за банките сперма само на космическата пехота. Разказах му с две думи за случилото се.

— Няма да ти се присмивам — каза Денис. Порови се в джоба си, извади лула и тютюн. — Струва си да се присмиваш на онези, които още не са безнадеждни случаи. За да се научат. А ти си безнадежден.

Мълчах.

— Льошка, разказвал ли съм ти за законите на късмета?

— Разказвал си ми. Сто пъти.

— Та виж сега, мой млади приятелю — Денис методично натъпкваше тютюна, дори без да ме гледа и без да обръща никакво внимание на отговорите ми, — най-важният от тези закони е, че трябва да си готов за късмета. Във всеки момент. Дори да седиш на клозетната чиния, трябва да си готов да скочиш и да се втурнеш след него със смъкнати гащи.

— Денис...

— Какво? Не изглеждаш чак толкова изтощен. Тръгнал си от селището вчера сутринта. Можеш да оцелееш спокойно три денонощия без вода. Кой дявол те накара да отвориш обменната манерка?

— Бях жаден.

— Тогава не се оплаквай. Утолил си жаждата си и ти е станало хубаво. Наистина, изпуснал си единствения шанс да се измъкнеш от тази дупка. Но винаги се налага да се жертва нещо.

Той беше прав, беше прав във всичко и не можех да разчитам на снизхождение.

— Не казвай на никого — помолих го.

— Добре. Но ти сам ще го разкажеш на всички. Няма да издържиш. Ще се напиеш тази вечер и ще започнеш да се оплакваш на приятелите си. Ще добавиш към прякорите си още един, нов.

Мълчах.

— Алексей, познавам те вече пет години. — Денис ме прегърна през рамото. — И знаеш ли какво е характерно за теб? На пръв поглед изглеждаш изключително способен и оправен човек. Дори завист предизвикваш, съвсем добронамерена. Силен, умен, талантлив юноша.

Природен талант от забутана планета. Нали е вярно, че преди десет години са ти предложили да постъпиш в художествено училище на Тера? На държавни разноски?

— Да.

— Ти си се разплакал, отказал си да отидеш, още две-три години си се занимавал със своите скулптури, после си ги зарязал.

— Това не е за мен, Денис! Какъв художник съм аз, какъв скулптор? Провървя ми случайно, победих на онази глупава изложба и какво?

— Глупчо. Ако ще изобщо да не е за теб! Имал си шанс да се измъкнеш оттук. И то къде? На Тера! Разбираш ли? Дори да те бяха изключили там след месец за мързел и бездарие, все едно — държавата щеше да е поела отговорност за теб! Да те изпращат обратно тук щеше да излезе по-скъпо, отколкото да те възпитават до навършване на пълнолетието ти в метрополията! И не ми обяснявай, че не си бил наясно с това! Дори в детството си!

— Наясно бях.

— Какво да говорим повече! После — вече си бил на осемнайсет, нали? Когато тук набираха хора за космическата пехота? Щеше да покриеш всички изисквания, уверявам те.

— Аз исках!

— Искаше. И си счупи ръката точно преди медицинската комисия.

— Вината не беше моя.

Денис попуфка с лулата, гледайки към появяващите се светлилки в градчето. Най-ярките бяха в сградата на клуба. Прав беше, сега щях да отида точно там, да се напия и да разкажа на всички за своя позор...

— Не твърдя, че е била твоя. Просто има хора, които не пропускат и най-малкия шанс. И други, при които късметът сам идва, а те не го забелязват. Ти си един от тях. Извинявай.

— Просто не ми върви.

— Да! Да, Алексей! Просто не ти върви. Късметът не те обича. Виж се само... двайсет години си живял в дупка, на планета, където няма да се съберат и пет хиляди души население. Занимаваш се дявол знае с какво. Бродиш из горите с надеждата, че някой от аборигените ще ти подари късче от фекалиите си...

— Перлите не са фекалии!

— Да допуснем. Нека да са камъни в бъбреците. Каква е разликата? И ако трябва да съм честен... никаква стойност нямат. Украшение, случайно дошло на мода. Търсенето ще вземе да спре — и на планетата ви ще сложат дебело изрисуван кръст. А знаеш ли как може да стане това? Някой млад репортер ще напише статия, че оранжевите перли се добиват от червата на уродливи пришълци, а цената им е литър вода. И край! Богатите бабки ще свалят перлите от себе си и ще ги хвърлят. Те вече няма да струват нищо.

— Денис...

— Льоша, вече от пет години съм забит тук. Може и да не сме съвсем близки, но си останахме добри приятели, нали? — Денис се усмихна. — Ще ми разрешиш ли да ти кажа истината? Ти се изхитряш и от най-печелившата ситуация да постигнеш възможно най-големи загуби.

Скочих. Денис сви рамене.

— Какво се стремиш да постигнеш? — попитах. — А?

— Подписаха ми рапорта — спокойно отговори Денис. — Време е за капитанската звездичка върху пагоните. Вдругиден отлитам.

— Къде? — попитах аз, сякаш имаше някакво значение.

— На преподготовка. За пет години съм изостанал сериозно... но ще опитам да си наваксам. А после — в редовните части — Денис ме погледна косо. — Очевидно напрежението по границите нараства. Така че... вече няма да има кой да те съветва и на кого да плачеш на рамото.

— Не съм ти плакал на рамото и нямам такова намерение! — извиках аз. — Махай се! Може пък да изпратят някой по-добър!

— Никого няма да изпратят, Алексей. Пак намаляват числеността на гарнизона.

— Още по-добре, по-малко лайнари! — озъбих се аз. — Сбогом.

— Всичко хубаво, Льошка.

Тръгнах си от поста почти на бегом, а новоизпеченият капитан Денис Огарин седеше на ракетната си раница, на която изобщо не се препоръчваше да се седи, и пуфтеше с лулата си. Оставаше му да прекара само още два дни на моята планета и той беше доволен.

А на мен вероятно ми предстоеше да изживея тук целия си живот. Още сто години. Само че с какво ще се различават те от преживените двайсет?

* * *

— Може би бира, Алексей?

— Не, чичо Гриша. Коняк.

Кръчмарят Григорий наистина ми се падаше чичо. Е, не брат, а втори братовчед на баща ми, но все пак — мой чичо. Колонията ни е прекалено малка и почти всички са далечни роднини помежду си. Затова се обръща малко внимание на роднинските връзки, освен на преките: майка — син, брат — сестра...

Но Григорий Кононов — бивш войник на Империята, уволнен поради раняване, бивш кмет, оттеглил се от поста по собствено желание, бивш милионер, забогатял от „Полунощната звезда“, но прахосал почти цялото си състояние за половин година — ми беше достатъчно близък. Навремето той доста ни помагаше — когато баща ми вече бе починал, а мама още се бореше за живота. Не може да се каже че го обичах — твърде често казваше обидни думи, но ми беше много симпатичен, и чувството беше взаимно.

— И какво нещастие те е сполетяло? — Григорий ми наля коняк, при това по-скъп, отколкото заслужавах жалките ми кредити. — Каква мъка удавяме?

Отпих безмълвно, а с крайчето на окото си наблюдавах кръчмата. Засега не се беше събрал много народ. Някои играеха на разни игри в спортната зала, други се веселяха в басейна — всичко това можеше да се види през двете стъклени стени на кръчмата откъм вътрешността на клуба. Другите две стени бяха от дървени греди, както е прието в кръчмите.

— Предложиха ти първокласна перла, а ти нямаше вода? — предположи чичо Гриша. Погледнах го объркано. — Какво, така ли е?

Седналите наоколо започнаха да ме поглеждат с любопитство. Очакванията им се бяха оправдали. Още след десет минути аз, потвърждавайки прогнозата на Огарин, разказах цялата история.

Кононов подсвирна и ми наля пълна чаша. Още по-скъп и качествен коняк.

— За сметка на заведението. Така или иначе ще се напиеш, така че позволи ми да направя махмурлука ти по-лек. Нищо, Льоша, случва се.

Кимнах. Вече ме потупваха със съчувствие по раменете, казваха ми, че такива работи се случват и рано или късно късметът ще дойде. Започнаха да си спомнят как някакъв търсач на перли се отказал от дребна перла и скоро купил по-голяма и как аборитата идвали при един и същ човек ден след ден и всеки път му носели все по-големи перли... Започна нормален и приятелски разговор, в който наред с искрената симпатия (всички ние тук сме свои и, общо взето, добри хора) се прокрадваше и подигравателно облекчение. Не съм аз! Друг е направил тази глупост — четеше се по лицата им.

Пих много, но изобщо не се напивах — явно от мъка. А може би заради скъпите коняци, от които само те загарява отвътре, но не губиш способността си да разсъждаваш трезво. Едва когато станах от високия въртящ се стол и краката ми започнаха да се преплитат, осъзнах как съм се подредил.

— Ех, натежал си, Льошка — каза, подхващайки ме, Ромка Цой, мой връстник, слабо, но жилаво момче, подобно на корейските си прадеди. — Пияница...

Не го каза с лоши чувства. И никой не би обърнал внимание на тази дума, ако не беше неотдавнашния ми разказ...

— Льошка пияницата — въздъхна някой. Имаше се предвид вече не напиването, а срамната история с манерката.

И докато излизах с Ромка от бара, аз осъзнах, че този прякор ще ми остане до края на живота. Заедно със Скулптора, Дезертъора, Екскурзовода и останалите подигравателни епитети, зад всеки от които се криеше един или друг позор.

Капитан Огарин отново се оказа прав. Във всичко.

— Ромка, защо... защо съм такъв? — попитах с преплитащ се език.

— Сега ще подишаш чист въздух, ще ти мине — миролюбиво отговори Ромка.

Стана ми смешно.

— Не... Кореец, ти си глупак... Не говорех за това...

Ромка само пъшкаше, измъквайки ме от клуба. Градските хлапетии, играещи си в басейна, се кикотеха. Крачещият насреща ни отец Виталий, новият ни свещеник, наскоро придобил сан, се намръщи с неодобрение. Но учтиво си замълча, извади цигара с марихуана и се

направи, че е съсредоточил цялото си внимание в търсенето на запалката.

Изведнъж си дадох сметка колко често в последно време хората извърщаха поглед при срещата си с мен.

— Ето, сега ще изтрезнееш — каза Ромка, стоварвайки ме на пейката до входа. Добре, че на улицата нямаше никой — хората или бяха в клуба, или си седяха по къщите. Повечето бяха в клуба, естествено... — Нищо, Льошка, не се ядосвай...

— Изобщо не се ядосвам!

Ромка въздъхна и седна до мене.

— Правилно. Няма за какво да се ядосваш. На всеки може да се случи. Може би е време да се ожениш?

— Какво? — изобщо не виждах връзката.

— Нали знаеш, някоя умна жена... — той замълча, съобразявайки, че се е разприказвал, но беше късно.

— Това всеобщото мнение ли е? — попитах. Ромка ме погледна учудено — започна да разбира, че съм по-трезвен, отколкото изглеждам.

— Да. Всеобщото. Не се обиждай, но наистина ти е време да улегнеш.

Самият той беше женен вече от четири години и гледаше две деца, при това по-голямото вече мъкнеше на кръста си обменна манерка. И Ромка го уважаваха в града.

— Разбери, Льошка — Ромка ме погледна с известно смущение, — всички ние те обичаме. Нали това ни е силата на нас, православните? В любовта, в единението! Не само да сме добри хора, но и добри членове на общността. И всички ги боли за теб, повярвай ми. Когато направиш поредната глупост, може и някой да се засмее, но всъщност в душата му го боли за теб! Когато човек е сам, той... пфу... — Ромка се изплю и размаза плюнката с крак — нищо не струва! И на себе си е в тежест, и на общността. Може би наистина ти е нужна някоя до теб, за да спрат неуспехите?

— И коя ми препоръчва общността? — попитах.

Ромка се смути. Но вече не беше толкова лесно да се измъкне от разговора.

— Олга Нонова.

Не се сетих веднага какво да отговоря:

— Олга Петровна? Ромка... в първи клас всички ние бяхме влюбени в даскалицата! Но нали тя вече е над четирийсет! Много над четирийсет!

Слава богу, че не каза, че е „само на четирийсет и пет“ или че зрелите плодове са най-вкусни. Мълчеше, извърнал поглед. Аз се опитвах да смея чутото. Значи в града ме смятаха за толкова непоправим хаймана, че освен застаряващата, надута и самовлюбена учителка, която на възраст можеше да ми бъде майка, никоя не би могла да се погрижи за мен.

За това дали аз съм способен да се погрижа за някоя изобщо не ставаше дума.

— Ще отлетя, Ромка — казах. — Където и да е. По границата, на миньорските планети. Не мога повече така. Да се скитам и да чакам някое абори да ми предложи късче от фекалиите си...

— Перлите не са фекалии! — обиди се Ромка. Той беше неуморен търсач на перли и, общо взето, му вървеше.

— Дори и да са бъбречни камъни — повторих злорадо думите на Огарин. — Това е безумие! Да живееш, надявайки се, че ще ти излезе късметът и ще ти подарят никому ненужно късче чужда плът! Какво ще си спомняш, когато дойде времето да умреш? Как си бродил с манерка из джунглата?

Ромка настръхна. С него бяхме добри приятели, но сега явно бях минал всякакви граници. Той се изправи и се наведе над мен.

— Не бързам да умирам! И ще заработя за подмладяване! И дори сега да умирам, ще намеря какво да си спомня — за четирийсет и трите си перли, за жена ми, децата! А ти, Льошка, какво ще си спомниш? Детските си скулптури? Между другото, от какво ги правеше, разобличителю? А и те бяха едни... Ако истинските художници на Тера знаеха... не биха ги докоснали!

Мълчах. Затова и престанах, няма защо да крия. Когато разбрах какво са всъщност срещащите се в гората кехлибарени заоблени парчета, от които е толкова интересно да се дялат — да се дялат, а не да се правят — красиви, блестящи на слънчевата светлина статуетки... веднага престанах да се занимавам със скулптура.

— Мизерник! — свирепо изрече Роман. — Може би общността ще ти събере пари за билет? Ти сам никога няма да ги спечелиш, тебе и без това всички те издържат!

Скочих — земята под краката ми се разлюля, но устоях и бързо тръгнах колкото се може по-надалеч от клуба. Алкохолът май престана да ми действа, очевидно в кръвта ми се беше влял прекалено много адреналин. Ромка, който рядко се разпалваше и бързо се успокояваше, замълча и извика неуверено подире ми:

— Ей, стига де, не се обиждай от истината!

Без да се спирам, крачех напред, към края на площадката. Да, да, исках да се махна оттук! Цял живот бях мечтал за това! Но можех ли аз, хлапето, да отлетя на приказната, великата, древната Тера, когато майка ми беше болна! А и това проклето набиране на наемници... Не исках да си троша ръката, кой би поискал такова нещо, направих си тренировка, реших да покажа на комисията всичко, на което съм способен, а какво се получи...

И днес. Усмихна ми се късмета, перла с огромен размер. Щях да я продам в кантората, да получа чек... и след седмица да тръгна към метрополията на туристическия лайнер „Афанасий Никитин“, който два пъти годишно минава през планетата.

А сега — край. „Всички“ няма да хукнат да ми събират пари за билет, това е сигурно. Вместо това ще дойде отец Виталий, ще пийне с мен или ще запалим по трева — ако е по време на пости. Той ще ме погледне с упрек в очите и ще започне да говори за Бога и за съдбата, и как със своето безотговорно поведение огорчавам Господ, и че последствията — духовните — ще бъдат много тъжни за мен. И няма да забележа дори как набързо ще се ожения за застаряващата, пълничка, досадна Олга Петровна...

Дойдох на себе си чак на края на площадката за излитане. Беше съвсем тъмно и във вечерното небе пламваха, разпалваха се, изгаряха и гаснеха звездите. Е, не звездите... падащите звезди. Нашата планета е обкръжена от облак прах — заради него никога не виждаме истинските звезди. Затова пък всеки миг над главата ни изгарят хиляди микрометеорити. Разправят, че истинските звезди са точно такива, само че не трептят, а горят равномерно и спокойно. Разправят, че нашето звездно небе е по-красиво от обичайното. Именно затова понякога тук идват туристи — за да прекарат една нощ, танцувайки и пийейки под трептящата шатра...

Не знам.

Бих искал да видя истинските звезди.

Бих искал да летя от звезда на звезда. Да видя планетите по границата, да посетя Тера. Да бъда там какъвто ще! Дори златар! Но не и в тази дупка! Господи, нищо че не вярвам в теб — да, не вярвам, — но моля те, помогни ми да се измъкна оттук! В истинския, огромен свят, където може да се стои под небе, пълно със звезди, а не с междупланетен боклук! Където се случват истински неща!

— Льошка!

От тъмнината се появи фигура в униформа. Разпознах Денис — кой знае защо, той беше в пълна парадна униформа, дори трите си ордена беше окачил. И звездичката на пагоните вече беше добавена...

— Така си и знаех, че ти се мотаеш тук... — вече по-тихо каза той, приближавайки се. — Все пак това е военна територия, приятелю!

Мълчах.

— Или вече съм извън групата на онези, с които разговаряш? — полюбопитства Денис.

— Не... — изтръгна се от мен. — Извинявай. Ти беше прав... за всичко.

— Виж ти — Огарин разпери ръце. — Признаваш си... — той замълча, пристъпи още по-близо и ме хвана за ръката. — И ти извинявай. Случи ти се голяма неприятност, а аз взех да ти досаждам с нравоученията си. Не се сърди.

— Мир и любов! — отговорих аз. Виж ти, способността ми да се шегувам още не бе атрофирала!

— Да, между другото... мир и любов... Да ти се намира водичка?

Откопчах от колана си новата манерка, по рефлекс взета от кръчмата, и мълчаливо я подадох на Денис. Той отпи, свали фуражката си и изля остатъка от водата върху главата си. Каза замислено:

— Красиво е... Все пак ще ми липсва вашето небе... Дръж!

В дланта му лежеше перла. Малко по-дребна от онази, която изпуснах да спечеля през деня. Но все пак едра.

— Погледнах в справочника — трябва да ти стигне за билет до метрополията — каза Денис. — Вземи я.

— Не.

— Какво? — Огарин ме погледна смаяно. — Ей, Льошка, здрасти! Това съм аз. Взех от теб манерка вода и в замяна ти давам

същата перла. Каква разлика има дали ти я е предложил човек или абори?

— Голяма. Аборитата не знаят цената ѝ.

— Не искат да я знаят. И аз не искам. Така или иначе няма да тръгна да я продавам, канех се да си я взема като сувенир. За какъв дявол ми е... по-добре да ти помогна. Вземи я!

— Откъде я имаш?

Денис изфуча.

— Оттам, откъдето и всички останали. Нали дежуря на пост. Гоня туземците, ако се мотаят из площадката за излитане. А те понякога ми подават перли. Защо да обиждам с отказ ходещите излъчватели? Ето откъде е перлата. И не е единствената, между другото.

— Не.

— Защо, кажи ми, моля те! Дават ли ти — взимай, гонят ли те — бягай!

— Денис, ти си прав за съдбата. Не умея да се възползвам от подаръците ѝ.

— Ами ето ти го подаръка! Възползвай се!

— Денис, това...

— Какво „това“? Какво?

Препирахме се десет минути. Денис пъхаше перлата в ръцете ми, а аз не я приемах. Не можех да формулирам защо не съм длъжен да вземам перлата. Самият аз не знаех. Но не я взимах.

— Льошка — Денис най-накрая разбра, че не може да излезе на глава с мене, — ама какъв е проблемът? Самият ти каза — прав съм. Е — ето я съдбата!

— Това не е съдба.

— А какво е тогава?

— Съжаление.

Огарин се изплю. И попита, вече напълно спокойно:

— А кога ще е съдба?

— Ще я разпозная.

— Може и да си прав — неочаквано отбеляза той. — Че не вярваш никога в подаръците на съдбата. Ако не се налага да воюваме със зъби и нокти за тях, те не са сладки. Браво, Льошка... Научил съм те на нещо все пак.

Пъхнал ръце в джобовете, той стоеше начумерен пред мен, внезапно изгубил своя предизвикателен и винаги уверен вид. Гледаше в искрящото небе — навярно за него това зрелище наистина беше необичайно, след като никога не изпускате случай да му се полюбува.

— Красиво е — внимателно отбелязах аз.

Огарин сви рамене.

— Общо взето не му се люблювам. Опитвам се да намеря кораба.

— Какъв кораб?

— Яхта от клас „Рикша“. Преди час поиска разрешение за кацане. Да не мислиш, че търсех теб на площадката? Разхождай си се, да... мен какво ме интересува. Обаче ако попаднеш под откатния лъч на двигателя, ще ти се стъжни.

— Яхта — повторих аз. В нашите краища това беше още по-голяма рядкост, отколкото земен транспортен кораб или пътнически лайнер. Обикновената яхта — естествено, ако за яхта може да се използва прилагателното „обикновена“ — се нуждае от редовно и сложно обслужване. А най-близкият наистина развит свят се намира на почти двайсет светлинни години. — Какъв е този модел — „Рикша“?

— Не знам. Сега са се навъдили най-различни. Може да е съборетина, но може да е и летящ дворец.

— Скоро ли ще пристигне?

— След половин час. — Огарин извади лулата си. — Или малко по-рано.

— Сигурно идва за дозареждане или за ремонт, туристите предупреждават предварително.

— А мен какво ме интересува?

Стояхме и гледахме издрасканото от метеоритите небе. Да се различи сред тях кораб бе абсолютно невъзможно. И все пак имаше нещо омагьосващо в този безумен опит — сред хилядите изгарящи звезди да се открие единствената жива.

— Помниш ли как се запознахме? — попита изведнъж Денис. — Точно така. Ти беше излязъл на площадката, за да търсиш някакъв кораб.

— Помня. Ти едва не ме застреля.

— Аха. Но какво искаш — бях на планетата едва трети ден. Още не бях свикнал с вашето безгрижие. На Хануман щяха да ми дадат отпуската за прострелян нарушител.

— За простреляно дете.

— Никаква разлика. Режимът на космодрума си е режим. Стига, Льошка. Да не говорим за минали неща...

— Аха.

Огарин ме потупа по рамото.

— Знаеш ли, ще ми е мъчно. И за вашето безумно небе, и за тези смахнати туземци. И за теб също.

— За смахнатия мен.

Капитанът тихо се засмя.

— Ядосвай се. Само че не на мен — такава ядосване нищо няма да ти донесе. Ядосвай се на себе си. Винаги и за всичко. В каквото и да сбъркаш — ядосвай се на себе си. Понякога помага.

— Корабът — казах аз.

— Къде? — Огарин отново вдигна глава.

Излъгах го. Дори не защото исках да прекъсна потока от нравоучения. Бях свикнал с него, пък и нещата, които казваше Денис, в голямата си част бяха верни.

Просто ми се прииска малко тишина.

Сигурно е смешно. Само че Денис ми беше приятел, истински приятел. Едва сега го разбрах. Всички останали, дори онези, с които бях прекарал десетократно по-дълго, бяха наши, местни. Познавах и кътните им зъби, както и те — моите. Това не е точно приятелство — когато не се налага да избираш. А с Денис се сприятелихме след като той десет минути ме държа на мушката, а аз най-позорно се разревах. И не се виждахме много често — като старши офицер на гарнизон от двайсет души той беше винаги зает, а аз трябваше да бродя из горите и да се занимавам с аборитата.

Но той ми беше приятел. И вече нямаше да бъде до мен. Щяха да останат малкото ни селище, гарнизонът, тази разпадаща се под краката ни площадка за излитане и пепелта от милионите изгарящи звезди в небето. Денис щеше да отлети да служи на новото място, аз още месец-два щяха да се разправам с общността, а после щях да отида при прекалено гримираната Нонова с букет в ръката.

— Прав си, корабът — учудено каза Денис. — Как успя да го видиш? Не бях забелязвал такива таланти у тебе.

Погледнах смаяно към небето. Да. Точно така. Една от червените точки, която на пръв поглед по нищо не се различаваше от хилядите

други, изобщо не възнамеряваше да гасне, а и определено се движеше по-бавно.

— На плазмени двигатели е, ще кацне до петнайсет-двайсет минути. — Капитанът поклати глава. — Браво, наистина. Как отгатна?

Усещането беше глупаво.

Винаги ми се е искало той да ме похвали. Понякога ми се е случвало да чуя думи на одобрение от родителите си. От него — никога или почти никога. Нямахме за какво. Както и сега, ако трябваше да съм честен.

— Никак — отвърнах. — Не видях кораба. Казах го просто така, на късмет.

Огарин изхъмка.

— А може би и това е хубаво.

— Кое му е хубавото?

— Късмет, поне мъничко късмет. Ще пропаднеш тук, Льошка. Честно, ще пропаднеш.

— Планетата ни е мирна, хубава. При нас пропадат само негодниците и безделниците.

— Льошка, може да се пропадне по много начини. Дори човек да е жив и здрав, с добра жена, здрави деца и прилична сметка в банката. За някои това не е най-важното.

— За теб, например?

— Да — отвърна Денис със задоволство.

— Затова ли постъпи в космическата пехота?

Огарин се усмихна.

— Аз май не съм ти разказвал това никога. Сега като че ли може.

— Защо, достатъчно пораснал ли съм вече за целта? — попитах иронично.

— Не е там работата. Да, може би трябва да го чуеш. Постъпих в космическата пехота, защото сестра ми беше глупачка.

— Какво?

И веднага пред мен изникна картина — обиденият от злата си сестра Денис си събира багажа в раницата, открадва кредитната карта на родителите си и отлита на автостоп до Тера.

— Сестра ми беше глупачка — повтори Денис. — Двамата с нея бяхме близнаци. Е, всичко ти е ясно. Бой с възглавници, тайни, портене пред родителите. А освен това тя все се страхуваше да не я

изнасят. Навярно тайно ѝ се е искало. Трябваше да си намери приятел, но се беше комплексирила и се страхуваше. Аз съм от Милост Господна, слушал ли си за тази планета?

— Да.

Почувствах се зле. Денис явно възнамеряваше да ми разкаже нещо, което не бе предназначено за чужди уши. Но нямах сили да му откажа да слушам.

— При нас имаше много строг ред. Много по-строг, отколкото при вас, православните. Императорът ни търпеше. Но след метежа на фундаменталистите изпрати десант.

Гласът му беше прекалено спокоен. По-добре щеше да е, ако беше разгневен, докато разказваше всичко това.

— Семейството ни не участва в метежа. Но когато трите хиляди десантчици се стовариха от небето върху столицата, те не тръгнаха да си изясняват кой е виновен. Цялата ни гвардия беше избита за половин час. С името на Бога в устата е лесно да разпалваш клади на площадите, но не и да воюваш. Успяха да нанесат леки загуби на десантчиците и те освирепяха. Попаднахме във властта на победителите още след денонощие. Закона на войната. Неофициален. Никога повече не видях родителите си — десантът започна точно когато те бяха излезли на пазар. Какво се е случило с тях — куршум от нашите, лъч от имперските сили, срутила се стена, паникьосана тълпа... Не знам. И никога няма да узная. Двамата със сестра ми седяхме вкъщи — тогава бяхме на по дванайсет години. Знаехме, че ще надникнат в къщата — тя беше в самия център на града, до катедралата „Свети Денис“, на когото са ме кръстили; беше богата и разкошна къща. После видяхме как през градината идва офицер в броня, чухме писъка на Антуан — нашата мутирала горила-охранител. Сестра ми винаги ме командваше. Нареди ми да се скрия — съвсем символично, под леглото. А самата тя си намъкна сексапилни шорти и блуза, дори без да се стеснява, макар че вече от година не се преобличаше пред мен. Каза, че неминуемо ще я изнасят и ще разграбят къщата. Затова пък ние ще оцелеем. Тя беше красиво и физически развито момиче. Освен това мисля, че искаше да бъде жертва. Именно такава — малка невинна жертва на войната и моя спасителка. Аз лежах под леглото и се опитвах да не дишам, и гледах

глезените ѝ, обути в бял чорапогащник. Страх ме беше. И как да не ме е страх? И, знаеш ли, веднага ѝ повярвах, че точно така ще се случи.

При тези думи Дени се разсмя съвсем искрено.

— Възбудих се, представяш ли си? Страхувах се и за себе си, и за Дениза, а вътре в душата си исках да видя как става това нещо. *Какво става в киното след целувката?* Не забравяй, че Милост Господна тогава беше доста пуританска планета.

Чувствах се страшно зле. Не можех да проумея защо Огарин изведнъж реши да разголи душата си пред мен, вместо спокойно да посрещнем пристигащата яхта.

— Офицерът влезе в стаята ѝ — замислено каза Денис. — Или беше чул нещо, или имаше детектор.

Той изведнъж млъкна и след малко не се сдържах и го попитах:

— И какво стана?

— Не я изнасили. Може би вече не му се е искало, нали от превземането на града бяха минали три часа. Може би е предпочитал да види мен на мястото на сестра ми. Може би не искаше да рискува, сваляйки бронята. А може и да е бил морален и честен човек, който не би постъпил толкова гнусно с малко момиче.

— Говедо, не можеш ли да говориш директно! — въздъхнах аз.

— Не мога. Та този офицер не изнасили Дениза. Просто стреля — много точно и хуманно, в главата, право в челото. Видях избухването, после стъпалата ѝ някак странно се извиха, последва кратък спазъм и чехлите излетяха от краката ѝ. Дениза падна, лицето ѝ се озова точно до моето, очите ѝ бяха широко отворени и гледаха учудено — тогава не знаех, че мъртвите винаги гледат учудено — а по средата на челото ѝ имаше малко черно петънце. Лазерният лъч оставя слаба следа и не винаги си личи, че мозъкът е изкипял.

— Защо? — изкрещях.

— Какво „защо“?

— Защо е направил това?

— За да не оставя свидетели, естествено — учудено отговори Денис. — Нима не е ясно? Веднага разбра, че в къщата ще намери доста ценни неща. И малката свидетелка на обира не влизаше в плановете му. На шията на сестра ми имаше огърлица, не нейна, а на мама, изобщо не знам кога си я беше сложила и защо. Очевидно, за да е по-привлекателна. Офицерът приседна, скъса закопчалката и взе

огърлицата, а мен така и не видя. И аз не можах да зърна лицето му. Само емблемата на ръкавицата му — усмихната детска муцунка с накривен пилотски каскет. Кадетското училище. Той взе от масата и сандъчето с украшенията на Дениза, но те бяха евтини, обикновени дрънкулки — после намериха сандъчето изхвърлено в градината. Вероятно му е било тежко да носи всичко. Аз останах под леглото до следващата вечер. Лице в лице със сестра ми. Оттам ме измъкнаха полицаите от временните сили за поддържане на реда, когато десантчиците вече бяха напуснали града. Обясниха ми, че родителите ми са изчезнали, а сестра ми са я убили мародери от фундаменталистите, но сега редът е възстановен. Психолозите се занимаваха с мен половин година. В сметката ми бяха останали някакви средства и те се стараеха. Казах, че всичко е било точно както обясняваше полицията. Обясних, че искам да се присъединя към храбрите десантчици, които толкова доблестно ни спасиха от бандитите. Че се отказвам от наследството, от къщата, сребърния рудник в планините и чаената плантация. Подписах всички документи. Това доста се хареса на администрацията. Дадох ми удостоверение, че родителите ми са загинали в бой с метежниците, получих и препоръка от името на преходното правителство и ме изпратиха на Тера. След месец постъпих в кадетското училище и на ръкава ми се появи нашивка — детска муцунка с накривен пилотски каскет.

— Реши да си отмъстиш? — попитах аз.

— Естествено.

— Той курсант ли беше?

— Не, възрастен. Някой от офицерите-преподаватели. Бяха изпратили училището в пълен състав да потушава метежа — било е ясно, че няма да има особено съпротива, а вълчетата трябва да си острят зъбите.

— Уби ли го?

Огарин ме погледна — с предишната весела и снизходителна подигравателна усмивка.

— Льошка, личният състав в училището е три хиляди души. Повечето са били на Милост Господна. Търсих го. Дебнех. Подслушах. Но веднъж щом войната свърши, не можеш да хванеш такива. В училището имаше и подлеци — но точно те са се измъкнали от участие в десанта. Така че реших да взривя училището. Цялото. Да

превзема арсенала и... Бях млад и самоуверен. Знаеш ли, сигурно щях да успея. Много се стараех. Помнех очите на сестра ми, онзи толкова учуден поглед. Само че когато дойде моментът, в който наистина можех да превзема арсенала, освен един враг имах и десетки приятели. Дори сред онези, които бяха вилнели в града ми.

— Не успя да го намериш?

— Не. А със сигурност съм го виждал. Отдавал съм му чест. Кикотел съм се, когато се е шегувал на занятията. Плачел съм на гърдите му, когато ми е било тъжно — всички там са отлични психолози и знаят, че дори вълчетата се нуждаят от нежност. Гледал съм го в очите, но не съм знаел, че е той. Та така стана всичко. Напуснах тихото си уютно кътче и се отправих да пътешествам по широкия свят.

Корабът вече беше съвсем ниско. Кацна някъде на километър от нас, кацна красиво, а танцът му във въздуха беше лишен от тромавата мощ, характерна за товарните кораби и лайнерите. Яхтата живееше в небето, беше част от него, сякаш една от падащите звезди изведнъж бе победила съдбата и се бе научила не да пада, а да лети.

— Защо ми разказа тази история? — попитах аз. — Пет години си мълча — и изведнъж реши да ми разкажеш.

— За да знаеш, Алексей, какво представлява този широк свят, към който толкова се стремиш.

— Денис, казах ти, няма да взема подаръка ти! И този широк свят изобщо не ме привлича! Само в сънищата ми. Скоро ще се ожения за Олга Нонова и ще стана достоен член на общността!

— За коя? — Огарин се закикоти. — Може би е по-добре да те застрелям?

— Както искаш — измърморих.

— Да вървим, ходеща мъко. — Денис ме прегърна през рамото и почти насила ме помъкна напред. — Засега си помисли над разказа ми, става ли? Хайде да я видим тази яхта.

— Не съм дете, та да се мотая около туристите.

— Да вървим. Скучно ми е, а на теб ти е интересно, каквото и да говориш.

И така се получи, че след като изслушах разказа на Огарин, аз тръгнах покорно след него — към спусналата се в далечината яхта. Денис крачеше, небрежно размахвайки стиснатия телефон, сякаш е

страшно оръжие, а пред нас има пирати. Аз самият почти година бях смятал този груб армейски комуникатор за бластер, докато на капитана — не, тогава все още беше лейтенант — не му позвъниха в мое присъствие. Той обичаше да се шегува с мен — този героичен звезден войн, постъпил в армията, за да убие друг герой.

Яхтата вече се виждаше пред нас. Аеродинамична, капковидна, подобна на рисунката в буквара на оня кит, дето глътнал Иов.

— Май моделът е нов — промърмори Денис. — Добре.

Като че ли имаше някакво значение дали е нов, стар или е картонен модел, направен от дечурлига.

Дори реших да подхвърля язвително — нещо, което си позволявах рядко, — че няма да има шанса да лети с такава красавица. Но в този момент телефонът в ръката на Огарин записука.

— Да — отговори той незабавно. — А кой... Аха, ясно. Къде? Колко? Добре, кацайте. И вдигай всичките. С ритници.

Не се реших да му задавам въпроси. Но той, без да се обръща, ми обясни сам:

— Идват още три яхти. И куриерският кораб на пети флот. Знаеш ли кой е този, който кацна? Водачът в Голямата галактическа регата.

— Тя не би трябвало да минава покрай нас! — бе единственото, което успях да кажа.

— Там е работата. А и нашите нямат работа тук. Хайде, побързо!

— И на какво основание ме командваш? — по инерция се озъбих аз.

— Смятай, че във връзка с извънредната ситуация те мобилизирам — спокойно отвърна Денис. — Имам това право.

— А съвест нямаш ли? Уморен съм, между другото!

— Съвест, съвест — раменете на Огарин потрепнаха. — Ще погледна дали чинът ми ме задължава да я имам. Преди нямаше такова изискване.

ГЛАВА 2

ЛИДЕРИ И АУТСАЙДЕРИ

Веднъж вече бях летял в Космоса. Нашата общност притежава малка, стара яхта, преправен кораб от времето на Смутната война. Разправят, че с нея дори можело да се стигне до най-близкия обитаем свят.

Тогава бях на десет години — точно след като се отказах от отиването си на Тера. Може би за награда, че не бях много тъжен, чичо ми ме взе на борда. Полетът беше суборбитален — необходимо беше веднъж на няколко години да се проверява как работи яхтата. Спомням си малко неща — беше ми много лошо, отначало от претоварването, после от безтегловността. Но ми остана повод за гордост — малко от моите връстници можеха да се похвалят дори с такъв полет.

Но сега, когато двамата с Огарин се спряхме пред яхтата — матовосиня, лъщяща — сякаш не бе преминала току-що с огромна скорост през атмосферата — аз още веднъж осъзнах какъв смешен повод за гордост съм имал.

Люкът на шлюза беше отворен, към плочите на космодрума се спускаше малка ажурна стълбичка. На последното ѝ стъпало стоеше момиче на десетгодишна възраст, стиснало пистолет в ръката си.

Най-обикновено момиче. Мило лице, светли къдрици. Беше облечена не в скафандър, а в дънков гащеризон с презрамки на гърдите и някаква смешна картинка с преливащи се цветове върху предния джоб. Светлината падаше под странен ъгъл върху момичето и то изглеждаше сякаш е обкръжено от блещукащ облак. Ако се махнеше пистолета и ѝ се нарисуваха крила, би се получило ангелче от коледна картичка.

— Не мърдайте — каза момичето. — Документите.

Гласът ѝ се оказа неочаквано дрезгав, а тонът — повече от убедителен.

— Капитан Денис Огарин, Имперски военни сили — приятелят ми не изглеждаше изненадан. — Изпълнявам длъжността комендант

на космодрума.

— Документите.

Денис бавно извади удостоверението си, разгъна го и го показва, без да помръдва от мястото си. Как би могла тя да го види, след като беше полумрак, а ние стояхме на десет метра от нея?

— Вчера ли получихте капитански чин? — попита момичето, хвърляйки поглед към удостоверението.

— Да.

— Защо именно вчера?

— Знаеш ли, малката, аз вече пет години си задавах въпроса: защо съм лейтенант? — отговори Огарин. Много дружелюбно, но в гласа му се долавяха стоманени нотки. — И ето че вчера най-накрая станах капитан. Приключихме ли с формалностите?

Момичето мълчеше.

— Първо свали щита — каза Денис. — После бих искал да чуя рапорта ти. Кой командва кораба?

— Аз — момичето се потупа по джобчето. Нарисуваната муцунка на лисичето престана да свети. Угасна и сиянието около детето. — Ан Ейко, втори пилот на охранителната яхта „Паладин“, клас „Рикша“. Изпълнявам длъжността командир на кораба.

— Какво се случи с Анастасис Ейко? — Огарин явно знаеше за яхтата и за екипажа повече, отколкото ми бе казал.

— Нещастен случай — момичето погледна косо светещия отвор на люка. — По време на разглобяване и сглобяване на зачисления му бластер не беше проверил остатъчния заряд на акумулатора.

— Ясно. Както разбирам, всички доказателства за нещастния случай са събрани?

— Да — в гласа на момичето пролича насмешка. — Ако желаете, можете да проведете разследване.

Огарин се приближи към нея, хвана я за брадичката и я погледна в очите. Стори ми се, че момичето се напрегна.

— Доста добре се държиш. Може ли да те попитам неофициално къде си получила такава подготовка?

— В училището „Дъщерите на Кали“ — отговори момичето след кратко колебание.

Нищо не разбрах. Но на капитана, изглежда, всичко му стана ясно.

— Така. И можеш да говориш толкова спокойно за смъртта на баща си?

— Той има аТан — с презрение изрече момичето.

В този момент ми просветна! Мнозина в нашата общност смятат, че аТанът е пълна измишльотина. Наистина, Огарин ми беше казал, че безсмъртието съществува реално. Само че струва луди пари. Така че спокойно може да не се взима предвид. Този разкош — аТанът — не е за нашия беден периферен свят.

— А ти? — поинтересува се Огарин.

— Може би ще поискате да узнаете и подробности от интимния ми живот? — попита момичето. При това личицето ѝ остана толкова сериозно, че аз внезапно повярвах — при малката можеше и наистина да има „подробности“.

— Моля за извинение — Огарин смени тона. — Сега ще пристигне карантинният екип, предайте официалния рапорт на старшия по чин.

— А вие?

— Не обичам да чета добре подготвени писания — Огарин извади от устата си загасналата лула и я погледна с досада. — Нуждаете ли се от презареждане?

— Не. „Паладин“ е направен по алкарисианска технология, можем да завършим регатата с едно зареждане на реактора.

— Това е добре. Запасите ни са ограничени, а след вас идват други яхти. Едва ли използват толкова съвършена технология.

Той говореше страшно сериозно с момичето. Като че ли този тон се появи след като тя спомена за училището „Дъщерите на Кали“. Напомних си да го попитам какво означава това.

— В молбата за кацане изложих всичко, от което се нуждаем — момичето отметна една от светлите къдрици от челото си. Въздъхна. — Ще се уреди ли нещо?

— Възможно е.

— Ще ви бъда много благодарна, капитане.

— Това са задълженията ми към всеки гражданин на Империята — леката суха нотка сякаш казваше: „Не се опитвай да ми предлагаш подкуп!“.

Момичето кимна.

— Какво възнамерявате да правите с трупа? — попита Огарин.

— Ще го разтоварим. Хладилната ни камера не е много голяма. Можете ли да погребете Анастасис в местното гробище?

— Вероятно. Общността тук е православна, но те са доста търпими към хората с други вярвания. Не те ли притеснява, че тялото ще почива далеч от Тера?

— Това е само прах — подхвърли момичето с презрение. — Какво друго да направим с него? Минутка само.

Тя с лекота изтича нагоре по стълбичката и се скри в кораба. Входът веднага бе скрит от мъглива повърхност.

— Хубава яхта — каза Огарин. — Ако преживея петстотин години без особени разходи, непременно ще си купя такава.

— След петстотин години тази ще е евтина вехтория — отбелязах.

— О, да — съгласи се капитанът, палейки лулата си. — Ще поевтинее точно толкова, че спестяванията ми да стигнат за нея.

— Регатата е скъпо удоволствие — рискувах да добавя.

— Мъдро го каза, Льошка, мъдро.

Разбрах, че пак ми се подиграва, и млъкнах.

— Не се надувай — подхвърли Огарин. — Знаеш ли какво представлява училището „Дъщерите на Кали“?

— Не.

— Елитен колеж за момичета. Намира се на Тера, някъде в Хималаите — това са едни много високи планини. Момичетата се дават там на възраст шест месеца и ги взимат обратно, когато станат на десет години.

— А защо постъпват толкова рано? — учудих се аз. Обидата излетя от главата ми.

— Там им правят поредица от подобряващи операции, процесът е доста продължителен... Това не е намеса в генотипа, като при суперите, не се предава по наследство, така че не е забранено... Плюс своеобразно възпитание, доста разностранно. В резултат... — Огарин направи пауза. — В резултат се получават ето такива мили момичета. Връщат ги на родителите им, които вече няма нужда да си търсят телохранители.

— Да се защитават ли ги учат?

— Учат ги да убиват. С малко късмет това момиче е способно да избие целия ни гарнизон. Никакви емоционални слабости, никакви

колебания — тя не възприема чуждата болка. При това привързаността им към родителите и членовете на семейството е чудовищна, насадена е на равнище рефлексии. Светът е ясно разделен на свои и чужди. Реакциите им превъзхождат човешките, бойната подготовка превъзхожда онази, които дават които и да било военни колежи. Главно ръкопашен бой, терор, потискане на психиката. Такива момичета струват скъпо, Лъшката. Това е доста изгодно капиталовложение.

— Та тя би трябвало да си играе с кукли! — протестирах аз. Естествено, при нас, например, са приети по-ранните бракове, на тринайсет-четиринайсет години, но момичето беше само на десет!

— Тя може да имитира игра с кукли — спокойно отговори Огарин. — Доста правдоподобно, никога няма да разбереш, че се преструва, не и докато откъснатата ръка на куклата не се озове в дихателната ти тръба. Доста любопитен колеж. Карали са ни там — на бал. Това, което видяхме, не ни хареса. Дори на нас.

— Лъжеш от край до край — не издържах аз. — Не ти вярвам.

— Често съм се майтапил с теб — каза Огарин. — Но не лъжа. По едно време императорът искаше да закрие „Дъщерите на Кали“, но му оказаха натиск. Историята завърши с това, че въведоха в програмата вярност към императора и човешката раса.

Гледах яхтата, опитвайки се да съпоставя чутото с къдравото момиче в гащеризона.

— А ако тя слуша какво си говорим?

— Какво от това? Те прекрасно знаят какво са направили с тях. Друг е въпросът какво е отношението им към това.

— Не ти вярвам — упорито повторих аз.

— Както искаш.

Огарин пусна облак ароматен дим. Въздъхна:

— Вселената е огромна, Лъшката. Чудовищно огромна, човешкото въображение не достига, за да си представим цялото многообразие на заселените светове. Има планети, където самите понятия война и насилие на практика са забравени. Те са се отказали от значителна част от суверенитета си заради благоденствието под крилото на имперските сили. Има малки колонии като вашата, където отдалечеността от цивилизацията и малобройното население са създали пасторално битие. Но повечето светове са изпълнени с агресия.

— Пак ли натам биеш — дали си струва да заминавам? — съобразих аз.

— Естествено. Разбирам, че се вкисваш тук, ала е по-добре да си вкиснат, но жив.

— Но нали и без това нямам никакви шансове да се измъкна! — изкрещях аз.

— Имаш — отсече Огарин. — Вече имаш.

В този момент в люка на яхтата се появиха два малки силуета, мъкнещи нещо дълго, увито в блестяща синтетична тъкан. Първо вървеше момичето, заднешком, и без особено напрежение мъкнеше товара си. Не беше трудно да се отгатне какъв бе този товар.

Следваше я момче, малко по-голямо от нея. Тъмнокосо, слабо, с големи напрегнати очи. За разлика от момичето, то беше в пилотски екип, при това ушит прецизно, по неговия размер. Децата се спуснаха по стълбичката в пълна тишина и оставиха увития в плат труп върху плочите.

— Артем Ейко? — попита Огарин.

Момчето кимна.

— Какво има във вързопа?

— Анастасис Ейко, бивш капитан на кораба — отговори момчето почти със същото спокойствие като сестра си. Много тихо, гледайки в краката си. Или беше срамежлив, или преживяваше случилото се по-силно от нея.

— Причина за смъртта му?

— Непредпазливост при работа с оръжието — момчето вдигна поглед и леко присви очи. Момичето се усмихна.

— Ан, моля за извинение, но съм длъжен да спазя всички формалности от устава — сухо отбеляза Огарин. — Мисля, че трябва да сте доволни, че ги сведох до минимум, нали?

Момичето веднага стана сериозно.

— Да, господин комендант. Разбира се. Кога можем да продължим пътя си?

— Веднага щом намерите желаещ да участва в регатата — Огарин се усмихна. — Ако съм разбрал правилно, едно от условията за участие е екипажът да е от трима души, нали?

Той се усмихваше все по-широко и по-широко, ситуацията явно му доставяше удоволствие.

— Да — момичето се намръщи.

— Лошото е, че това е малък и патриархален свят. — Денис разпери ръце. — Доста трудно ще се намери тук човек, готов да тръгне на пътешествие през половината Галактика. А пък да се съгласи да пътува под командването на десетгодишно момиче-убиец...

Ан потрепна:

— Капитане, прекалявате!

— Ни най-малко. В моите задължения влиза безопасността на колонията и нейните граждани. Затова смятам за необходимо да предупредя всички колонисти какво представлява екипажът ви.

— Изобщо не настоявам да командвам кораба! — изтръгна се от момичето. Скоростта, с която вземаше решения, наистина беше изумителна за възрастта ѝ. — Нека командва някой друг! А ние с Артем сме готови да летим като пътници. Нали?

Артем послушно кимна. Явно не играеше главна роля в тази двойка, макар да беше по-голям и момче.

— Малката, повтарям: това е тих патриархален свят. — Денис ме погледна косо. — Тук никой не умее да управлява подобни кораби. И едва ли някой иска да напусне планетата. Ако не броим Льошка — той искаше да се маха.

Най-накрая бях удостоен с внимание. И то какво!

След миг Ан Ейко почти висеше на мен, прегръщаше ме и ме гледаше в очите. На ресниците ѝ трепкаха сълзи.

— Помогнете ни! Моля ви! Татко вложи всичките си пари в този кораб, толкова искаше да спечели регатата! И ние ще победим, имаме най-добрия кораб, никой няма да ни настигне, честна дума! Аз и Артем ще направим всичко сами, ние умеем да пилотираме. А вие просто ще летите с нас, нали? И една четвърт от наградата е ваша!

— Това са добри пари — съгласи се Денис. — Доста добри. Ще стигнат за такава яхта плюс аТан, че и ще останат.

— Моля ви! — проплака момичето. — Моля ви! Моля ви!

Току-що тя беше студена, сдържана, уверена в себе си. А сега бе обикновено дете, подскачащо на място от нетърпение, с мокри от сълзите ѝ бузи.

— Ще летите ли с нас? — попита момичето.

Погледнах Огарин.

При мен винаги нещо не е наред с късмета. Уж съм го сграбчил, и то в момент, когато не съм разчитал на нищо, и все нищо не се получава.

— Още не съм се побъркал — казах аз, внимателно отдръпвайки ръцете на момичето от себе си. Усещането беше странно — сякаш тя ми позволи да го сторя, а съвсем не отстъпи пред силата ми. — Извинявай, малката, но няма да летя с вас.

И тогава капитан Денис Огарин се разсмя:

— Льошка, момче, ти все пак имаш напредък! А аз се боях, че ще се съгласиш!

Когато карантинният екип дойде, Огарин даде няколко кратки заповеди и си тръгнахме. Момчето отново се скри в кораба, а момичето остана да преговаря за погребението на баща си.

— Ще посрещаме ли останалите кораби? — попитах аз.

Денис сви рамене:

— Не знам. Едва ли ще бъде толкова забавно. „Паладин“ беше лидер в състезанието. Когато промени курса и тръгна към планетата ви, останалите се втурнаха след него. Те ще се възползват от случая, за да заредят корабите с гориво и да си починат: регатата продължава вече месец. Някои обаче вероятно са плюли на почивката и са продължили надпреварата.

— А тези сега няма ли да ги дисквалифицират?

— Тези мили дечица? Вероятно да. Законите на Империята позволяват на деца да управляват космически кораби. Но присъствието на възрастен на борда все пак е задължително. Честно казано, аз дори нямам право да ги пускам да излетят, ако решат да тръгнат само двамата.

— Трябваше да им кажеш.

— Трябваше. Но се страхувам от неприятности в последните дни от службата.

— Какви неприятности?

Денис ме погледна косо:

— Льошка, аз не се шегувах, когато ти говорех за бойните възможности на момичето. А ако има заповед да продължи надпреварата на всяка цена? В такъв случай тя не би се поколебала пред нищо. За нея ние не сме хора. Знаеш ли, предпочитам в някаква степен да наруша принципите си, но да запазя децата си, а и вас. Нека

да отлитат. И ако намерят доброволец, който да тръгне с тях — няма да имам нищо против.

Той се спря, разпалвайки загасващата лула. И това ми било космически вълк.

— А фактът, че ти не се съ согласи да летиш с тях, ме радва.

— Благодаря, Денис. — Изведнъж почувствах топлина от похвалата му. — Но аз изобщо не съм глупак. Ако летя в компанията на саможиво момче и психясало момиче, няма да отлетя надалеч.

— Не се съмнявам в способностите им да управляват яхтата — отвърна Денис. — Съмнявам се само, че момичето е в състояние да съжителства с чужди хора в затворено пространство. Брат й, естествено, влиза в групата на „своите“. Но виж, който и да било външен човек... Льошка, ако беше тръгнал с тях и по време на ядене посегнеше прекалено рязко към ножа за масло, щеше да умреш с вилица в окото. Хм... А на следващата планета щяха да те разтоварят в найлонов чувал и да те представят за жертва за невнимателно използване на приборите за хранене.

Заковах се на място — от страшната догадка дъхът ми спря.

— Ти какво искаш да кажеш... Баща им?!

— Не! — отсече Денис. — Не искам да кажа това. „Дъщерите на Кали“ не могат да се противопоставят на програмираното в тях по време на обучението. Тя не е способна да убива своите. Освен при конфликт на приоритети.

Той почука с лулата по телефона, изтръсквайки пепелта. Промърмори:

— Ти нещо съвсем ме обърка, Льошка. При всички случаи ще бъде проведено разследване на обстоятелствата около смъртта. Пък и нали тук няма никаква смърт? Анастасис има аТан! И не ми разваляй последните дни на вашата планета. Не стига, че тия яхти ми дойдоха на главата, а сега дявол знае защо ще пристигне и щабен плъх!

— Слушам, да не развалям настроението ти.

— Какво ти става? А, да. Смятай, че съм те демобилизирал. Нали те водех към яхтата, за да направиш своя избор. Честно казано, не подозирах, че всичко е толкова сериозно, мислех, че ти е паднал шанс да се махнеш от планетата.

— Благодаря, Денис.

— Да имаше за какво... Ще си тръгваш ли към къщи? Или ще се помотаеш с мен? Трябва да посрещна и куриера.

Замислих се.

— А имаш ли нужда от помощ?

— Не.

— Тогава се прибирам. Спи ми се.

— Пожелавам ти късмет — каза Денис след кратка пауза.

— Аха. Може ли да намина утре? Ще ми разкажеш ли какво е станало?

— Стига да не е държавна тайна първа степен — усмихна се Денис. — Хайде, всичко хубаво!

* * *

Лесно е да се каже „отивам да спя“. Значително по-трудно е да си отидеш и да заспиш, при положение, че до разсъмване почти не е останало време, изминалият ден е побрал повече събития, отколкото цяла година, а в празната къща е тихо, мъртвешки тихо.

Къщата ми е най-обикновена: дървена, двуетажна — в такива е добре да живее голямо семейство, а на сам човек му е тежко. Целият горен етаж пустее, а аз живея на първия, в старата си детска стая. Само дето си вкарах легло с нормални размери — и това са всичките промени.

Когато осъзнах, че напразно си държа очите затворени, вече беше съмнало дотолкова, че всичко се виждаше: окаченият на лампата — отдавна, отдавна изгоряла; между другото, хич не обичам лампи на тавана — модел на имперски миноносец. Сам го бях сглобил, когато бях на десет — по чертеж от детското списание „Имперско соколче“. А картината на стената я е рисувала мама. Тя изобщо не можеше да рисува — дори и да имам някакви способности на художник, въобще не съм ги наследил от нея. Всичките картини са някъде горе, на тавана. Само тази не свалих, макар веднъж от любопитство да изброих на нея седем фактически неточности, без да смятам всичко останало. Например император Грей не би могъл да носи боен екип „Викинг“ в разгара на Смутната война — тогава още не са го били измислили. И е смешно да бъде изобразяван на фона на пламтящо гнездо на

алкарисианите — той никога не е бил там. И изобщо не би могъл да притиска към гърдите си току-що излюпено алкарисианче, спасено от огъня. Алкарисианите не са кокошки, те имат генетична памет и дори най-малкото пиленце разбира кой е приятел, и кой — враг. Достатъчен би бил един удар с клюна в отворения шлем — и край, хората остават без предводител. Имаше още доста подобни грешки.

Всичко наоколо беше познато, обичайно, и аз бих могъл да открия всяка дреболия със затворени очи — и да отида през нощта до тоалетната, без да се будя, и да хвърля книга на масата, без да гледам, знаейки, че ще падне точно на единственото свободно място. В нашата общност се смята, че трябва да се живее точно по този начин — като се запазват приемствеността между поколенията, духът, народността и моралните ценности. Някога тази стая е била на баща ми. Върху рафта на шкафа има пластмасов модел на боен робот — той го е сглобявал. А преди него тук е живял дядо ми. Первазът на прозореца е направен от дъска, на която дядо ми сам е издялал изображението на огромния град, който щял да се появи на мястото на нашето селище в бъдещето.

Верига. Приемственост. Помни делата на своите прадеди и ги предавай на потомците си. Основният ни завет.

И аз мисля така, естествено. По принцип, но не и когато е свързано с мен. Не искам! Не искам, и това е! Не мога дори да си представя, че когато имам деца, най-големият ми син ще живее в тази стая и ще знае: дърворезбата върху перваза е от працядо му, роботът — от дядо му, моделът на миноносеца — от баща му. И когато сътвори нещо, достойно за духа на семейството ни, веднага ще се намери място за него — на рафтовете или на някой гвоздей.

След като се убедих, че няма да мога да заспя, седнах на леглото и без да гледам, щракнах клавиша на кафеварката. Поседях малко със затворени очи, слушайки тихото бълбукане на кафето. Интересно, отлетяло ли е вече от планетата семейство Ейко?

Искаше ми се, естествено. Искаше ми се да сграбча този шанс. Независимо дали щяха да спечелят регатата или не — можех да не се връщам у дома. Щях да се установя някъде, да си намеря работа — нали съм завършил задължителния имперски образователен курс с отличен, мога да отида в армията като редовен войник или да работя

като техник на някой космодрум. При всички случаи — чудесно. Но нали Денис, който вечно ми се кара за нерешителността ми, ненапразно одобри избора ми? Тръпки ме побиваха при спомена за очите на момичето — страшни бяха тези очи. И не защото в тях имаше злоба или жажда за убийства. Просто те се променяха прекалено лесно — ту внимателни, сериозни, ту наивни и молещи. Не вярвай на хората, чиито очи се променят толкова бързо. Никога не вярвай.

Кафеварката иззвъня, аз протегнах ръка и взех чашата с кафе. Вдишах аромата. Не беше нещо особено. Някъде имах торбичка истинско, теранско кафе, което не може да се сравнява с нашето. Леля Лиза и чичо Павел доста се стараят, занимават се със селекция, правят специални подобрения, но все едно, кафето не се получава.

Но откъде да знам, че именно нашето кафе не е истинското? Ако се замисли човек, ще излезе, че е обратното — теранското не е истинско, опитвал съм го най-много десет пъти в живота си, а нашето го пия постоянно. Само че, така или иначе, усещам — нещо не е наред. Сякаш някъде в дълбините на тялото ми, в клетките, като при алкарисианите, има памет, която ми нашепва: „не е наред“, „не е както трябва“, „менте“. Отец Виталий твърди, че това са анахронизми, че макар и Тера да е люлката на човечеството, бебето не живее вечно в своята люлка. Следователно и небето трябва да ни е родно, и земята, и безмозъчните аборита, и джунглите, и това кафе.

Изпих две чаши, взех душ и облякох чисти дрехи. После внезапно се захванах да чистя, въпреки че обикновено почиствам в петъците, а беше едва четвъртък. Навярно исках да правя нещо. Старият робот-костенурка мина пода в режим прахосмукачка и после го изми — той засича, но ако се пусне два пъти в режим основно почистване, резултатът е напълно приличен. А аз избърсах прахта, като обърнах особено внимание на перваза на дядо ми — в издълбаните линии винаги се събира прах и градът става прашен и нереален, като макетите в музея ни; после избърсах прозорците — за тях също си има малък робот, но той трябва да се пренася от прозорец на прозорец, полесно става с парцал и аерозол.

Добре би било, ако състезателите вече са заредили, починали са си и са отлетели.

А още по-добре щеше да бъде, ако военният куриер пътъом е взел Огарин. Не исках да се сбогувам с него. По-добре да отида в

бункера и да взема пакета със записката, която непременно ще ми е оставил. Ще я прочета и ще отида при свещеника да го помоля да благослови брака ми с Нонова.

До обяд изчистих и лъснах целия първи етаж. Направих всичко, което бе възможно, дори почистих с пяна килима в гостната и измих и изсуших семейния кристален сервиз в бюфета. И едва тогава осъзнах, че специално съм си измислял работа, за да не излизам от къщи.

Какво става, да не ме е страх, че ще размисля и ще помоля побърканото момиче да ме вземе в екипажа?

Твърдо не!

По улиците беше много тихо и у мен се появи подозрението, че наистина всичко е свършило — състезателите са потеглили и никой освен мен не е узнал за неочакваното посещение.

Но когато се приближих към кръчмата, осъзнах, че далеч не всичко е свършило.

До входа стояха двама непознати — високи, стройни и прекалено крехки, по всички личеше — от планета с ниска гравитация. Лицата и на двамата бяха тънки, прозрачни, нечовешки, приличаха на елфите от детските приказки. Когато се приближих, разбрах, че единият е от женски пол — под екипа едва-едва се забелязваха гърдите, а и бедрата бяха по-широки.

— Добър ви ден — в синхрон ме поздравиха двамата. Усмихнаха се. Но не предприеха никакви други опити за общуване — или чакаха още някой, или възнамеряваха да се поздравят с цялото селище.

— Добър ден — прошепнах, промъквайки се покрай тях.

Ох, какво само ставаше вътре!

Тук имаше още шестима чуждоземци. Не беше трудно да ги разделя на две тройки — членовете на единия екипаж изглеждаха съвсем като нашите хора, само че бяха облечени изцяло в тъмни дрехи и прическите им бяха странни — дълги къдрици над ушите и малки кръгли шапчици, сякаш залепени за главите им. Тримата седяха на високите столове на бара и пиеха вино, при това от своя бутилка — не бях виждал такава. Дали метаболизмът им беше различен, или обичаите им не позволяваха да се пият чужди напитки?

Втората тройка беше значително по-забавна. В първия момент ми се стори, че това е екипаж от деца, но после разбрах, че са възрастни хора, само че страшно ниски и крехки, с кожа със синкав оттенък и светли, почти бели коси. Опитах се да предположа какво ги е направило такива, но не успях да измисля нищо разумно. Планета с висока гравитация — щяха да са яки и набити. Планета с ниска гравитация — щяха да са високи и слаби. А те бяха като тийнейджъри, само че очите им не бяха детски, а напрегнато-сериозни. Седяха и пиеха водка направо от шишето.

А нашите хора около тях сякаш бяха полудели.

Всички бяха облечени с най-хубавите си дрехи. И празничното си облекло бяха наизвадили, и раклите на своите баби и дядовци бяха преровили. Лицата на всички бяха важни и равнодушни, сякаш при нас всеки ден имаше подобно поклонение на чуждоземци, при това не туристи, и сякаш всеки ден се веселяха в присъствието на корабни пушки, и ходеха из града само с охрана, и винаги бяха такива общителни момчета. Всички говореха умни приказки — за вътрешната политика, за отношенията с чуждите раси, за постиженията на науката, за перспективите на вътрешното развитие, за премиерата на филма „Атлантида“, в който има избор от цели десет сюжетни линии: „Атлантида“ загива; „Атлантида“ долита благополучно на Ендория; обвиняват Макуилям в кражбата на съкровищата на императорския двор; оправдават го; загива от недостиг на кислород; взима резервен балон от любовницата си и остава жив...

Какъв ужас!

Всъщност ги разбирам — и на мен самия ми се иска да блесна с нещо пред отбиващите се при нас знаменитости, за които говорят всеки ден по новините. И ако бях дошъл по-рано, може би сега щях да стоя до приличащите на деца астронавти и да споря на висок глас с Ромка Цой кое е по-добре: два разгънати реаджекс двигатели или един интерфазов с кваркова приставка.

Колко ли им е смешно на чуждоземците като ни слушат!

А може и да не им е смешно. Може и да им е все едно. Което е още по-обидно.

Здрависахме се с Ромка и смутено се спогледахме.

— Не се сърди — прошепна Цой.

— Няма проблем, ела с мен — също толкова тихо отговорих аз.

Усмигнахме се един на друг и аз тръгнах към бара. Григорий ме погледна въпросително. Беше объркан и затрупан с работа. Дори и той — човекът, видял толкова много — се усмихваше неестествено.

— Какво ще пиеш? Бира? — попита той.

— Все едно. Дай водка.

Чичо ми ме погледна с неодобрение, но ми наля водка и ми даде полагащото се мезе. Дръпнах се встрани и нарочно застанах така, че да не ми се налага да общувам с никого. Въртях в ръка чашата и гледах неестествено шумния бар. Интересно, а къде ли е семейство Ейко?

И в същия миг ги видях. Естествено, те не бяха дошли да пият. Веселяха се в басейна. Момчето, Артем, тъкмо бе застанало на трамплина, готово да скочи. Край него бяха застинали нашите дечурлига. Долу, сложила бански в ярки цветове, стоеше Ан Ейко, наобиколена от момичетата по същия начин, по който Артем — от момчетата. Изглеждаха съвсем безобидни и аз с леко смущение си спомних за нощния си страх.

— Алексей!

Обърнах се. Зад гърба ми стоеше отец Виталий. Също с чаша и с краставички.

— Чу ли нещо за тези нещастни дечица?

— Да, капитан Огарин ми разказа това-онова.

— Аха, той на всички разказа — отец Виталий въздъхна. — Те вече обявиха, че им е нужен трети член на екипажа. Затова и дойдох при теб, Алексей.

— Знам всичко. Това момиче е убийца.

Свещеникът се прекръсти.

— Не в това е грехът ѝ, на много хора в нашия несъвършен свят им се налага да държат оръжие в ръцете си. Кой би обвинил човек, който си изкарва честно хляба като телохранител или килър? Тревожи ме друго, Алексей. Поговорих с малката, тя няма никаква представа какво е това грях.

Кимнах за всеки случай.

— Знам, ти си изпълнен с мечти да напуснеш нашата общност — с лек упрек каза отец Виталий. Аз сведох поглед и кимнах. — Това не е грях — строго каза свещеникът. — Сам ще те благословя като тръгнеш, когато съдбата реши това да се случи. Но недей с тези деца. Става ли?

— Става — отговорих. И все пак не можах да се удържа да го попитам: — А защо не с тях? Опасно ли ще е за мен?

— Естествено — отец Виталий с упрек поклати глава. — Нима не разбираш? Не си запознат с бурните човешки светове в Империята. И да започнеш пътя си в такава компания...

Той въздъхна и изпи на екс чашата си. Изпръхтя и си хапна от краставичките.

— Дори не си го помисляй! — наставнически добави той. — Нали?

И си отиде, оставяйки ме извънредно смутен. Цялата общност се грижеше за мен. Погледнах още веднъж към басейна — момичето го нямаше там. Само брат й разправяше нещо на дечурлигата.

Къде ли бе отишла?

В този момент вратата на кръчмата се отвори и се появи самата Ан Ейко. Беше навлякла халат върху банския. Поздрави с кимване чуждоземците в тъмни дрехи, а другия екипаж дори не удостои с поглед. Отиде на бара и каза на чичо Григорий:

— Квас с водка, двоен.

Чичо се намръщи:

— Тук не е прието да даваме алкохол на децата.

— Аз към гражданка на Култхос и имам всички граждански права.

С голямо неодобрение чичо смеси във висока чаша сто грама от най-хубавата водка с пенлив тъмен квас, сложи вътре кубче лед и резенче солена краставичка, както е по рецепта, и мушна вътре тънка сламка.

Ан загреба от джоба на халата си купчина монети и плати. Седна на въртящия се стол, огледа кръчмата. Забелязах как хората извърщаха погледи.

— Да, имам правата на възрастен човек — тихо каза Ан. Отпи от напитката през сламката. — Да, учила съм се в специално учебно заведение. Умея да убивам. Но не го ли умеят мнозина? Дори и сред вас, нали?

Никой не й отговори.

— И защо не искате да летите с нас? — възкликна момичето. — Напълно безопасно е, честна дума! И аз, и Артем можем да

управляваме яхтата. И имаме всички шансове да спечелим, всички шансове!

Състезателите в тъмни дрехи оставаха невъзмутими. А подобните на деца се заусмихваха. Очевидно те също оценяваха шансовете си доста високо.

— Дори и да не победим — момичето отпи още една глътка, — все едно, нима никой от вас не иска да пътешества? Да види други светове? После ще го върнем, ако никъде не му хареса. Честна дума, ще върнем обратно онзи, който полети с нас!

Отец Виталий погледна притихналото си паство, въздъхна и с твърда крачка тръгна към момичето.

— Искате да предложите своята кандидатура? — с най-невинен вид се осведоми Ан. Но внезапно ми се стори, че в тона ѝ се крие дълбока тъга.

— Мило момиче — с добре школуван глас изрече свещеникът, — искам само да ти обясня защо никой няма да може да ви помогне.

— И защо?

— Планетата ни е тиха и мирна — каза отец Виталий. — Ние сме християни, православни. И дори в рамките на църквата на Единната воля ние сме малко особени, разбираш ли?

— Не съвсем — отсече момичето.

— Трябва да се погледне далеч назад в историята, миличка — свещеникът поклати глава. — Нашият народ е преживял страшно много. Дълго време се е самоизтребвал. Преди триста години дори се лишихме от собствената си страна, и то по такъв начин, че дори не забелязахме това. Забравихме корените си, изгубихме вярата си. И цялото ни възраждане беше свързано с вярата. Не просто с някаква вяра — с вярата на нашите бащи и деди, с верността към традициите, с отказа от насието.

— Знам историята — Ан тръсна мокрите си коси. Извади сламката от чашата и отпи голяма глътка. — По-накратко, свещенико.

— Момиче, сред нас няма страхливци — тихо каза отец Виталий. — И никой не се бои да лети с вас, дори и наистина да си толкова съвършена убийца, както казва капитан Огарин. А да помогнем на ближния, да помогнем на слабия — това е наш дълг.

— Тогава какво?

Или беше замаяна от сериозната за нейните възраст и телосложение доза, или просто се бе нервирала.

— Мило дете — продължи със същия мек глас отец Виталий. — Твоето съществуване е пряко предизвикателство срещу нашите обичаи и традиции. При нас не е прието малко момиче да умее да убива. И затова ако някой от нас е край теб, той няма да ти помогне, а ще навреди на себе си. Разбираш ли?

— Отвращавате ли се от мен? — рязко попита момичето.

— Мъчно ни е за теб — отец Виталий наведе глава. — Прости ни, но тук няма да намериш спътник.

— Вашите деца са значително по-разумни от вас — момичето присви очи.

— Дори ако някое от тях заради младостта си или наивността си пожелае да лети с вас — в гласа на Виталий се появиха метални нотки, — няма да го пуснат. Тук не е Култхос. Пълнолетието настъпва на шестнайсетгодишна възраст. А никой от възрастните няма да тръгне с вас.

Момичето размишлява секунда. После погледна Григорий.

— Вие сте единственият тук, който е служил в имперските сили, воювал е, видял е Вселената — каза тя. Бързичко беше събрала информация. — Вече не сте млад, но не искате ли още веднъж да видите чуждите светове? А и да заработите за подмладяване, за аТан, в края на краищата!

Може би отец Виталий се уплаши от евентуалния отговор на Кононов. Но не и аз. Познавах чичо добре.

— Виждал съм свят, воювал съм — Григорий се наведе над бара и погледна Ан в очите. — Затова се и върнах. Затова и няма да полетя с вас. За подмладяване, ако даде Бог, все още мога да заработя. Но аТан не ми трябва. Нашият свят е спокоен.

Ан веднага някак посърна. Навярно до момента все още се бе надявала, че ще си намери спътник. Допи коктейла, намръщи се и остави чашата с резенчето краставичка на дъното. Погледна ме и промърмори:

— Каква гадост е този ваш квас с водка!

— Естествено — каза Кононов. — Не забеляза ли, че никой около теб не го пие?

— Гадост — с въздишка потвърди отец Виталий. — Само заради туристите се предлага.

Все пак те бяха славни момчета! Кръчмарят и свещеникът — ето кои всъщност бяха душата на нашата общност, а не съветът на старейшините или кметът. Преди малко пред гражданите седеше странно, опасно момиче, което отчасти молеше, отчасти изискваше нещо непонятно. А сега то се бе превърнало в глупава туристка, при това малолетна и надменна. Всички веднага се заусмихваха, снизходително, добронамерено. Ромка Цой, който бе отишъл при Григорий, за да си вземе допълнително питие, дори я потупа по мократа глава. Ан рязко се дръпна, но това вече изглеждаше съвсем жалко и смешно. Дете, правещо се на възрастен.

Приличащите на деца синьокожи чуждоземци със звън чукнаха чашите си. Другият екипаж заговори оживено за нещо на непознат диалект.

Очевидно обсъждаха променилите се шансове за победа.

Ан скочи от стола си и тръгна към входа на спортния комплекс. Или за да се облече, или за да разкаже на брат си за неуспеха. Всички се отдръпваха от пътя ѝ, сякаш се бояха да не ги докосне случайно.

И в този миг входната врата се отвори и в кръчмата влезе Огарин. Лицето му беше измъчено — явно не беше спал цялата нощ — и много, много напрегнато.

— Капитане, вие сте виновен! — звънко и злобно се развика момичето. — Вие разгласихте информацията за мен и прекъснахте полета ми! Ще отговаряте за това!

Денис ѝ хвърли абсолютно бегъл поглед:

— Успокой се. Това няма никакво значение.

— Няма значение? — момичето се втурна към него и аз изведнъж си спомних, че тя може да убива с голи ръце. — Няма значение?

Огарин не помръдна. За миг погледите им се срещнаха в кратък двубой и момичето се спря.

— Няма значение — повтори капитанът. — Упълномощен съм да съобщя на всички участници в регатата, че състезанието се прекратява.

Синьокожите наскачаха. Не забелязах как се случи, но в тънките им детски ръчички блеснаха къси кинжали. Хората в тъмни дрехи се оказаха по-сдържани. Спогледаха се и единият от тримата попита:

— Какви са основанията, капитане?

— Лейтенант Тораки ще ви обясни всичко — Денис се отдръпна от вратата. И в кръчмата влезе военен, когото по-рано не бях виждал.

ГЛАВА 3

ПСИЛОНЦИТЕ И ИМПЕРИЯТА

Разликата между току-що пристигналия от културна, голяма планета офицер и нашите служещи веднага си пролича. Наглед и униформата си беше същата, и стойката Огарин можеше да демонстрира, че и по-хубава да докара. Най-обикновена външност — висок, тъмнокос, с изразени скули, азиатски тип. Половината членове на общността ни са такива.

И все пак около него се долавяше някакъв дух. Точно както около Ан Ейко блещукаше защитно поле, когато за пръв път я видях, така и около офицера имаше някаква аура — усещаше се атмосферата на огромни щаботове, пълни с адмиралци и служещи; на величествени кораби, плуващи през пространството; на резки заповеди и героични постъпки. Ех, защо така не ми провървя? Защо не постъпих в имперските сили?

— Добър ден, граждани. — Офицерът наведе глава в лек поклон. — Лао Тораки, офицер за особени поръчения в щаба на адмирал Лемак.

Естествено, името му не ни говореше нищо. Но каква длъжност само — офицер за особени поръчения при прославения Лемак! Всички издишаха и забравиха да поемат въздух отново.

— Ще бъда кратък. — След като се убеди, че е приковал вниманието на всички, офицерът дори не сметна за необходимо да се отмества от вратата. — По нареждане на адмирала, съгласувано с императора...

Дори и някой да бе възнамерявал да си поеме дъх, размисли.

— ...Звездната система Нови Китеж се обявява за район на извънредно положение. Всички граждани над дванайсет и под седемдесетгодишна възраст се обявяват за мобилизирани и минават под командването на капитан Огарин. Сбор след час при щаба на гарнизона. Въпроси?

Из кръчмата се разнесе лек шум.

После чичо Григорий излезе иззад бара и тръгна към офицера. С всяка крачка походката му се променяше — не, той не набиваше крачка като на парад, това би било просто смешно, но все пак към офицера се приближи вече не почтен възрастен бизнесмен, а стар войник.

— Старши сержант от Имперските сили Григорий Кононов. Офицер Тораки, разрешете да попитам!

Офицерът вдигна вежди и кимна:

— Питайте, сержант.

— Мога ли да узная причината за извънредното положение?

Лао Тораки изобщо не се опита да увърта.

— Да, сержант. Това ще бъде полезно за всички. В системата на Нови Китеж е забелязан псилонски боен кораб.

— Война? — в настъпилата тишина гласът на отец Виталий прозвуча необичайно високо.

След Смутната война псилонците бяха прекратили почти всякакви контакти с останалите раси. Не можеше да се каже, че те са претърпели поражение. Не можеше да се каже, че са загубили. Никой никога не беше смятал тази раса за прекалено агресивна или жестока. И все пак при тях имаше някаква загадка, каквато липсваше при останалите раси. Свирепите булратита, надменните алкарисиани, безумните и поради това вече несъществуващи сакраси — всичките ни съседни повече или по-малко се бяха научили да съществуват съвместно с хората. Или бяха загинали.

Псионците останаха. В капсулираната си, затворена зона от Космоса, потопени в странните си научни експерименти, само от време на време предлагащи на другите раси някакви търговски или научни контакти.

И ако решаха отново да започнат експанзия, никой не знаеше какво биха донесли в света. И какво би могъл да им противопостави Тройният алианс.

Офицерът поклати глава:

— Не. За щастие — не. Корабът е от времето на Смутната война.

— А мога ли да попитам какъв точно е корабът? — разнесе се тънкото гласче на Ан Ейко. Лао Тораки я погледна и за миг изгуби своята невъзмутимост.

Разбрах го. Той видя малко красиво момиче с намъкнат върху банския халат. Момичето го гледаше с големите си любопитни очи и

задаваше излишни въпроси.

— Можете. — Сарказмът беше почти незабележим. — По класификацията на Главния щаб — „KS 3“.

Забелязах усмивката на Огарин. И не се учудих на това, което последва.

— „KS 3“ — замислено повтори момичето. — Голям десантен крайцер. Създадени са осем от този тип. Пет са унищожени при атаката над Тера в края на войната. Два са изпепелени от булратитата при пробива близо до Урса. Едва ли псилонците са възобновили производството на стар модел. „Лоредан“ е, нали, офицер? Изгубеният крайцер, избягал с релативна скорост?

Тораки мълчеше.

— Лошо — кимна момичето. Тя не се подиграваше на офицера, навярно новината наистина беше толкова сериозна, че Ан не се стараеше думите ѝ да отговарят на външността ѝ. — Четири десантни бота, дванайсет изстребителни охрана, три тежки бомбардировача, четирийсет десантчици и осем индивида екипаж. Страшно много. И те не разбират какво става, нали?

Офицерът кимна. Недоумението върху лицето му се смени с одобрителна усмивка.

— Виждам, че местното население е подготвено по-добре от някои офицери. Какво пък, тогава ще уточня ситуацията. Да, това е псилонски боен десантен кораб, който в годините на Смутната война е избягал от сражение със скорост, близка до светлинната. В момента приключва с намаляването на скоростта. Вероятно приборите му за хиперпространствена свръзка са повредени и той действа абсолютно автономно, съгласно заповедите, дадени преди стотици години. По субективното време на кораба са изминали не повече от три-четири денонощия, те още са там, във войната. Според аналитиците ни той е имал задача да превземе и задържи резервния военен космодрум в системата Ануин, сега — Нови Китеж. Разбира се, съпроводено с пълното унищожение на гарнизона и местното население.

Жената на Григорий, която си беше подала главата от вратата към кухнята, тихо изохка. Далечният ъгъл на кръчмата незабавно отговори с тънък писък. Там пицна светлокоса жена на средна възраст се надигна от мястото си, изразително се хвана за гърдите и тежко се строполи, без да пропусне да погледне дали ще уцели стола си. А аз

изобщо не бях забелязал, че Олга Нонова е тук! Може би трябваше да хукна да помагам на първата си учителка? Прекрасен повод да започна ухажване.

— Мисля, че не е необходимо да се обяснява какво представляват четирийсет псилонци-десантчици. — Тораки погледна недоволно към Нонова, над която жените вече се суетяха. — Както си спомняте, при пробива на Тера четирима десантчици за три часа унищожиха напълно древния град Вилнюс и значителна част от околността.

— Кога ще дойде флотът, офицер? — Ан Ейко настоятелно го погледна в очите.

— След денонощие. Няма да пристигнат навреме — отговори честно Тораки. — Изпратиха ме да организирам отбраната, но останалите кораби не са способни да развият скоростта на куриерския клипер.

— Дванайсет изстребители, три бомбардировача — Кононов поклати глава. — Те могат и изобщо да не кацат.

— Ще кацнат. Инфраструктурата на космодрума трябва да бъде превзета и запазена непокътната. Освен това на кораба няма бомбардировачи, според архивните данни тази палуба е била напълно унищожена от нашите части при таран. Младши лейтенант Даниел Дейвиц изобщо не е предполагал, че дава живота си не за децата си, а за праправнуците.

Фразата явно беше подготвена предварително, но не предизвика очаквания ефект. Какво ни засягаше подвигът на младия лейтенант! Виж, ако беше взривил целия крайцер, щеше да е друго нещо.

— Изстребителите също не са много — включи се в разговора Огарин. — Седем или осем са били унищожени, докато „Лоредан“ се е измъквал от преследването. Но това няма да ни помогне, флотът, с който разполагаме, не би издържал и срещу един псилонски изстребител. Даже и да е повреден. Възможно е да разкривам някаква тайна, но гарнизонът притежава само два малки прехващача от времето на Смутната война. И никой не може да ги управлява както трябва. Не са сметнали за необходимо да ни предоставят нова техника.

— Вашата система отдавна е изгубила стратегическото си значение! — озъби се Тораки. Очевидно бяха говорили доста на тази тема през изминалата нощ.

— Скоро ще изгуби всякакво значение — спокойно отговори капитанът. — С ваше позволение ще съобщя на населението с какво разполагаме.

— Както желаете — Тораки отстъпи встрани.

Денис обходи с поглед кръчмата. Естествено, в нея нямаше чак толкова много от нас, по-добре би било да се донесе камера и да се направи предаване за цялото селище. Впрочем в общината винаги предпочитаха да си предават новините от уста на уста, вместо да ги гледат по телевизията.

— Граждани! Не съм при вас от много отдавна. И, честно казано, възнамерявах скоро да офейкам колкото се може по-надалеч. Явно ми е писано друго. А и се привързах към вас — той се усмихна ослепително и стана сериозен. — Нашият гарнизон, включително аз, готвачът и лекарят, е от петнайсет човека. Знаете това. Общността може да осигури около две хиляди души, годни да носят оръжие, нали? Ще можем да ги въоръжим всичките, няма проблем, старият арсенал е пълен. Имаме още и три стационарни ракетно-лазерни устройства в района на космодрума. Но не мога да ви кажа къде точно са разположени — прекалено секретно е.

В този момент мнозина не издържаха и започнаха да се усмихват, независимо от напрегнатия момент. Всички ние в детството си лазехме върху тези „секретни точки“, играехме си на война. Мнозина се вмъкваха и вътре и с възторг барабаняха по клавишите на блокираните пултове, въртяха се в креслата на артилеристите и крещяха: „Псилонци от север-североизток!“ Кой в общността не знаеше, че именно псилонците са се опитвали да превземат Нови Китеж?

Наиграхме се!

— Значи, разполагаме с тези точки — замислено произнесе Огарин. — Това означава шест човека по-малко в гарнизона. Те ще издържат две-три минути. Дано успеят да свалят нещо. Останалото, отец Виталий, е по вашата част. Божа работа, с две думи.

— Не е ли по-добре да отведем хората в гората? — попита свещеникът. — Всичките? И нека псилонците си го превземат този стар космодрум до идването на нашите сили.

— Не — отсече Огарин. — Точно това не можем да направим. Ако псилонците превземат космодрума, „Лоредан“ ще се приземи и ще разтовари стационарните си огневи точки. След три часа тук ще има

пълноценна киборгизирана крепост. Искате ли да знаете какво ще стане в този случай? Половината флот ще загине при щурма. Само че щурм няма да има. Мезонна бомбардировка — и край с псилонците. А също и с нас. И с планетата.

— А ако се въоръжим и посрещнем десанта? — настоятелно продължи отец Виталий. — Имаме ли шансове да победим?

— Не — отговори Огарин все така спокойно. — Никакви. Има само надежда, че ще съумеем да забавим значително кацането на „Лоредан“ и псилонците няма да успеят да се окопаят. Тогава флотът ще унищожи нашествениците от миналото. А някои от нас ще оцелеят. Псилонците имат... имаха свой кодекс на военната чест и достойната съпротива на явно по-слаб противник може да предизвика уважение у тях. Някои могат да попаднат в плен и също да останат живи. Това май беше всичко, което бях длъжен да съобщя.

Само двацет минути по-рано в кръчмата цареше оживление, макар и малко изкуствено и безсмислено, но все пак... необикновени гости, възможност да се повеселиш в разгара на работната седмица. Сега цареше гробна тишина.

Ние наистина бяхме мъртви в този момент. Всички или почти всички. Не можехме да се справим с четирийсет псилонци, нямахме никакви шансове. Все едно да пуснеш тълпа диваци с тояги срещу танкове.

Обаче, кой знае защо, не се страхувахме. Навярно е трудно да осъзнаеш веднага такова нещо. Че старите страхове са се съживили, че враговете от детските книжки са се върнали, че кошмарните сънища са станали реалност.

— След четирийсет минути — каза Огарин. — При щаба на гарнизона. Очакваме ви всичките.

— Не можем да ви принудим да хванете в ръце оръжията — добави Тораки. — Но нямате друг изход. Освен ако изведнъж не решите да се предадете, да напуснете селището, да се скриете в гората — той се усмихна зловещо. — В системата са в сила законите на извънредното положение. Трябва ли да обяснявам какво е наказанието за предателство към Империята? Съветвам ви да изпратите малките деца и старците колкото се може по-далеч от селището, на тях им е разрешено да не участват в сражението. Нека да тръгнат пеша —

псионците ще забележат транспортните средства. Поне децата и родителите ви имат шанс да оцелеят.

— Тук няма страхливци, офицер — рязко изрече Кононов.

— Вярвам ви, сержант. Чакаме ви.

Тораки се обърна и в този момент го повика Ан Ейко, която в последните минути бе стояла абсолютно тиха и незабележима.

— А ние какво да правим, офицер?

Погледът на куриера изразяваше недоумение.

— Чухте заповедта.

— Ние не сме жители на планетата. Участници сме в галактическата регата. Имаме кораби.

— Те не са въоръжени, момиче. Благодаря, но...

— Не са въоръжени, затова пък са бързи! Искаме да напуснем планетата.

Ан бързо се огледа, сякаш търсейки подкрепа сред останалите екипажи. Но изглежда й вървеше не повече, отколкото на мен.

— Култхос е родина на страхливци! — с тънко гласче извика един от подобните на деца чуждоземци. — Ние ще останем тук и ще изпълним нарежданията на императора!

Един след друг те тръгнаха към изхода, като преднамерено заобиколиха отдалеч Ан Ейко.

От коя ли планета бяха?

Състезателите с тъмните дрехи останаха по-сдържани. Те просто излязоха.

— Аз съм на десет години! — извика момичето, сякаш търсеше съчувствие. — Брат ми е на дванайсет! Вие нали не карате децата си да воюват!

Чичо винаги е обичал децата. И своите, и чуждите. Навярно той беше първият, от когото можех да очаквам да прояви съчувствие към тези думи.

— Когато си пийваше от водката, малката, ти ми обясни, че си пълноправен гражданин на Империята — убедително изрече той. — Нали така?

Ан ни гледаше. И аз знаех какво вижда в очите ни. Презрение.

— Ти със сигурност имаш аТан — каза Огарин. — От какво се страхуваш? Да не изгубиш яхтата?

— Децата нямат аТан — извика Ан.

— Понякога имат, чувал съм. Ти имаш ли аТан?

— Не!

Кой знае защо, не й повярвах. Както и вероятно никой от нашите. Всички бяха чули, че бащата на тези деца е с аТан. Всички знаеха, че яхтата струва цяло състояние.

— Не мога да ви помогна — строго изрече Огарин. — Твоята подготовка ще ни бъде необходима. Специално ще съобщя в рапорта, че всички състезателни екипажи са мобилизирани. Ако откажете да участвате в сражението, ще бъдете преследвани като дезертъори. Това е всичко. Старши сержант Кононов, вие оставате старши. Осигурете явяването на мобилизираните.

Той излезе, Тораки поклати глава и го последва.

Ан Ейко остана сама сред нас.

Не, не беше съвсем сама, в ъгъла на кръчмата стоеше брат й. Той също беше само по плувки и наметната на раменете кърпа. Много здраво момче, между другото, вероятно се е занимавало със спорт. Само че той плачеше тихо и беззвучно.

— Отвратително — каза Кононов. — Всички тук ще умрем. Щом като вашите закони ви признават за възрастни, дръжете се по съответния начин. Момчета! Няма какво повече да правим тук! Заведението е затворено до пристигането на имперските сили. Всеки, който оцелее, в неделя ще пие безплатно! А сега имате двацет минути, за да се сбогувате със семействата си. Сбирка на площада. Който има транспортни средства — да ги кара тук, децата и старците така или иначе трябва да вървят пеша. Може да не взимате оръжия, капитанът ще намери нещо по-добро от нашите играчки. Хайде, по-живо!

— Бог да ни е на помощ — меко каза отец Виталий. — Хайде, мамка ви! По-живо!

Не знам защо, но ми се стори, че причината, поради която нашите набързо изпразниха кръчмата, бутайки се на вратата и ругаейки, не беше деловият тон на чичо или свещеническите напътствия на отец Виталий. Просто гледката наистина беше срамна — плачещо момче, дори не чак толкова малко — нали щеше да се наложи да мъкнем нашите хлапета насила в гората, всички щяха да искат да се бият заедно с бащите си, — и напълно смазано, унижено момиче, от което преди час всички просто се бяха страхували. И това

ми било „дъщеря на Кали“! Не знам каква е била тази Кали, но дъщерите ѝ умееха само да хленчат!

Единствено аз останах на бара с чашата си. Нямах с кого да се сбогувам. Нито пък кого да евакуирам. Чичо и отец Виталий ме погледнаха, после свещеникът каза:

— Да вървим. Хайде, допивай и да вървим.

Кимнах. Те също излязоха.

И в кръчмата останахме само чуждоземните деца и аз.

Впрочем те изглежда не ме забелязваха.

— Пак! Пак! — изведнъж заговори Артем, гледайки сестра си. — Ето пак!

Момичето се обърна и отиде при него — с някаква твърда, недетска крачка. Прегърна го и го загърна с халата си. Гледката беше смешна и странна — Ан беше с една глава по-ниска от момчето, но се държеше така, сякаш му е майка.

— Не се бой, ще те отведа — гласът ѝ се лееше като леплива течност на повърхността на морето. — Не се страхувай, ще стигнеш. Всичко ще бъде наред. Всичко ще свърши добре.

Артем изхлипа и вдигна глава. Погледът му се срещна с моя, изглежда за първи път ме забеляза, но дори не се учуди. Неясно промърмори:

— Седми път!

— Вие наистина ли сте без аТан? — попитах неловко.

Момичето ме погледна косо през рамо. Каза рязко:

— Махай се! За какво сме ти? Ако се беше съгласил да ни помогнеш, щяхме вече да сме далеч оттук! Ти си ни абсолютно чужд, ние сме ти абсолютно чужди!

— Бих искал да ви помогна — отговорих честно аз. — Само че нали това е невъзможно?

— Така че си тръгвай! — отсеке момичето. — Какво още искаш от нас?

— Ако не са те, ще е съдбата — изрече тихо момчето.

Оставих полупразната чаша на бара и излязох. Отец Виталий ме чакаше до вратата, чичо вече беше тръгнал нанякъде.

Всичко беше вярно. Те наистина ми бяха чужди, и аз им бях чужд, и цялата ни планета не означаваше нищо за тези странни деца.

Но тя не е чужда за мен.

— Да вървим, Льоша — свещеникът ме потупа по рамото. — Искаш ли цигара?

— Да, отец Виталий. А не е ли вредно преди битката?

— Тя е олекотена, бързо ще я изпушиш.

Поех сладкия дим на марихуаната. Кимнах с благодарност на свещеника. Дърпайки си по малко от цигарите, тръгнахме мълчаливо към площада.

След четирийсет минути, естествено, не се бяха събрали всички. Някои от жените искаха да изпратят децата поне до началото на джунглата. На двама старци трябваше да им се помогне — те не можеха да ходят сами. Огарин, както ми се стори, с удоволствие подписа на четирима по-яки тийнейджъри документи, потвърждаващи, че са освободени от опълчение и командировани да помагат на бежанците. Момчетата не разбраха какъв късмет са имали. Те с голямо удоволствие биха предпочели да хванат оръжие и да отидат да се бият, пред възможността да мъкнат носилки през гората. Но отец Виталий укорително кресна нещо за нравствените императиви и засрамените момчета побягнаха към болницата, за да вземат носилките.

Едва след час нестройните редици на тълпата поеха през покрайнините на селището към площадката на космодрума. Щабът не беше далеч, както и арсеналът, чието местоположение също беше държавна тайна. Вече ни чакаха — четирима войници разтоварваха от четири големи камиона сандъци с оръжие.

— Внимание! — Огарин взе микрофон и гласът му, усилен от високоговорителите на щабния купол, се разнесе надалеч из площадката. — Разделете се на четири групи! Старши на групите — Григорий Кононов, Виталий Паклин.

Трябваше да минат няколко мига, за да съобразя, че става въпрос за отец Виталий.

— Игор Цой.

Аха, бащата на Ромка също беше служил някога в имперските сили, само че съвсем за кратко. Попаднал под излъчване и за всеки случай бил уволнен.

— Павел Отвязни.

Кметът ни, който обичаше бирата повече от всичко на света и заниманията с гребло и лопата в градината, явно не очакваше да му се

възложи подобна отговорност. Но Огарин не даде на никого време да се опомни.

— Определете групите си, по-бързо! Към всеки от вас ще бъде прикрепен мой боец — за координация и свързка.

Четирима войници тръгнаха през тълпата. Навярно им бяха съобщили предварително към кого са прикрепени.

— После се наредете при камионите за получаване на амуниции. Никакви въпроси и пререкания, снаряжението ще се разпределя от квалифицирани специалисти според личните качества на опълченците.

Погледнах специалистите — четирима млади войници, застанали до камионите. Бяха пристигнали при нас неотдавна и със сигурност още не познаваха всички по лице.

— Организирайте се, бързо!

Това беше друг Денис. Съвсем друг. Не онзи, който непрекъснато ми се надсмиваше, не онзи, който обичаше докато гледа пламтящото небе вечер да разказва удивителни истории, в които се преплитат истината и фантазията.

— Ако след час някой остане без оръжие, сърдете се на себе си. Ще гоните псилонците с голи ръце!

Щом трябва, ще ги гоним.

Шегите свършиха.

Изобщо не знаех, че може да бъде такъв. И, както се оказа, много неща за него не съм знаел. И как е попаднал в армията, и къде се е родил... напълно ме устройваха забавните истории от всекидневния живот на Имперските сили, героичните сражения и авантюрите по време на отпуските.

Такъв Огарин виждах за пръв път. В това състояние той наистина можеше да убива. При това дори своите — ако не оправдаеха очакванията му.

Попаднах в групата на чичо Гриша. Общо взето ми беше все едно къде ще се озова, но той самият се постара да ме вземе. Към камиона се проточи дълга редица — войникът вадеше от единия сандък здраво омотан пакет, от другия — оръжие, връчваше ги на опълченеца, хвърляше отгоре още някаква торба — едва когато се приближих, разбрах, че е дажбата храна. И това беше всичко. Обърканите хора отстъпваха встрани, а над нас гърмеше гласът на Огарин:

— Внимание! На никого не се дава броня, защото не сте свикнали да използвате защитни системи. Вместо това получавате маскировъчно наметало „Хамелеон“. То не е по-лошо, повярвайте. Разработено е в последните дни на войната и екипажът на „Лоредан“, теоретично, няма детектори, способни да го открият. Внимание! Трябва да спазвате строго инструкциите на опаковката на наметалата. След активирането на „Хамелеон“ индивидуалното нагаждане към организма се осъществява в течение на седем минути, постарайте се да стоите неподвижно през първите три минути, после се движете колкото се може по-активно.

Пред мен стоеше Олга Нонова. За последния час бях изгубил всякакъв страх към нея — сега не ми беше до сватби. Тя се беше преборила с първоначалната си уплаха и обърканост. Сега дори ми беше приятно да наблюдавам здравата ѝ, уверена фигура и да си спомням как ние, хлапетата, с възторг слушахме разказите ѝ в първи клас. Кой друг можеше да отговори на всеки въпрос? От кого бихме узнали, че мощността на реаджекс-двигателя е правопропорционална на размерите на дюзите, че орловите нокти не са бодливи растения и че великият художник Гоген е отсякъл при дуел ухото на друг велик художник, Ван Гог. Нонова винаги знаеше всичко и въпреки че беше изминало толкова време, у мен се върна детската ми увереност — всичко ще бъде наред.

Накрая се приближихме до камиона. Младият войник избърса потта от челото си, погледна Олга и ѝ подаде нещо солидно и многоцветно. Каза:

— Това е „Шанс“, точно като за вас. С него се работи лесно.

— Младежо — строго изрече Олга, — знам какво е това „Шанс“ от времето, когато още не сте били родени. Шестцветна автоматична неприцелваща се система с лазерен огън, конструирана от великия Мартизенски. Иначе казано — „дърворезачката“.

Тя с лекота вдигна „Шанса“ и го хвана удобно. Каза:

— Пиф-паф.

Хората наоколо се заусмихваха. Приятно беше, че дори учителката ни знаеше как да си служи с дърворезачка. Войникът — спомних си, че се казва Володя — безмълвно връчи на Нонова пакета с наметалото и, който знае защо, две порции храна. Промърмори:

— Добре. Само че сега го държите с дулата към себе си. По време на битката го обърнете обратно. Нали? Следващият!

— Здравсти, Бокс — казах аз. Това му беше прякорът — не знам дали заради успехите в древния и полулегален вид спорт, или по някаква друга причина. Володка ме погледна мрачно и ми подаде наметалото и неголям пистолет.

— Вземай. Това е „Пчела“, среден плазмен бластер.

Стъписах се. Когато видях в камиона Володка, бях сигурен, че ще получа наистина хубаво оръжие. Поне „Шанс“ или знаменития „Ултиматум“. А какво ми се падна — бластер! С такъв се учих да стрелям на училищното стрелбище!

— Володка, какво ти става?

Той набута в ръцете ми пакетите с наметалото и храната. И каза полугласно:

— Глупак, подарих ти някоя допълнителна минута живот. Автоматиката на псилонците ще убие първо онези с тежкото въоръжение. Следващият!

Наредилият се зад мен Павлик Безяев получи същия този „Ултиматум“, за който мечтаех. Страстният и мечтателен Павлик грейна в радостна усмивка. А аз стоях с пламнали бузи и се чудех какво да правя. Да настоя за нормално оръжие? Без никакви отстъпки и подарени минути?

Но нали така или иначе някой ще получи обикновен бластер, защо да не съм аз?

— „Пчела“? — Огарин се приближи към мен, размахвайки микрофона. Гласът му продължаваше да гърми над площадката и аз се обърках, но загрях, че вече е пуснат запис. — Прекрасно. Реших да проверя дали не си имал глупостта да вземеш „Шанс“.

— Денис, не ми трябват подаяния!

— Това не е подаяние. Искам да запазя живота на доста хора колкото се може по-дълго. Включително и твоя. Отпусни се.

— Но...

— Казах ти — отпусни се! — Денис взе оръжието ми и храната и ги остави до краката ми. Отвори пакета с наметалото, наметна го на раменете ми, натисна някаква изпъкналост в дрехата. Мръсносивата тъкан се помръдна и засъска, пълзейки по тялото ми. — Не мърдай, ти казвам! „Хамелеон“ трябва да свикне с фигурата ти.

Покорно застинах.

— Жалко, моделът е стар, лицето ти ще е открито — изкоментира Огарин, когато наметалото ме обгърна изцяло. — Когато дойдат псилонците, забиваш муцуна в земята. Ще минат покрай теб — той се намръщи. — Ако отминат, можеш да атакуваш. А можеш и да не атакуваш. Важното е не да победим, а да печелим време. Вашият отряд ще се разположи около огнева точка „гама“ — нея ще я унищожат бързо, още от въздуха, но после десантчиците ще дойдат да проверят позицията. Едва тогава ще започне вашата работа. Ако псилонците са трима-четирима, може и да се получи нещо. Отбиете ли първата атака, веднага отивате в гората, и не забравяйте да си намерите прикрития. Ще ви преследват.

Той се усмихна тъжно.

— Дръж се, момче. Страшно те обичам и не искам да те намеря довечера опържен.

— Гледай ти да не се изпържиш — озъбих се аз.

— Това ми е работата.

— Капитане? — разнесе се тънко гласче.

И двамата се обърнахме. Наблизо бяха застанали Ан и Артем Ейко. Момчето също беше получило снаряжение — лек бластер и наметало. Ан беше без оръжие.

— Слушам ви — отговори Огарин.

— Капитане, не ме допускат до нашата яхта!

Момчето беше готово да избухне. И Денис го усети.

— Да, такава беше заповедта ми. За какво ви е корабът?

— Нямам намерение да излитам! — момчето поклати глава. — Но вероятно псилонците ще унищожат яхтата. Трябва да си взема снаряжението.

— Въоръжението? — уточни Огарин.

— Снаряжението — момчето не се поддаде. — Специално снаряжение.

На челото ѝ избиха капки пот. Пръстите ѝ потрепваха нервно.

— Защо?

— Капитане, мой дълг е да защитавам Артем. Не мога да изпълнявам задачата си както трябва без специалното снаряжение. Капитане, аз съм страшно, страшно напрегната. Трудно ми е да

контролирам поведението си, когато не съм способна да изпълнявам дълга си.

Това беше толкова чудовищно нелепо, толкова безумно, че надхвърляше цялата лудост от последните денонощия. В центъра на тълпа от две хиляди въоръжени души стоеше малко момиче и почти открито заплашваше капитан от Имперските сили.

Огарин ме погледна косо:

— Какво стоиш? Движи се, екипът трябва да запомни амплитудата на движенията! Скачай, бягай! Хайде!

Започнах да се движа. На място. Беше ми страшно интересно, безумно интересно. Огарин поклати глава, но не ме изгони. Попита момчето:

— Тя ще излети ли без теб?

Артем поклати глава.

— Добре — Огарин погледна часовника си. — Колко време ти е нужно?

Направих груба сметка, че яхтата е кацнала на около три километра от нас.

— Десет минути, за да се добера до кораба, десет минути, за да събера всичко, десет минути за връщане, пет минути запас — изговори отсечено момчето.

— Разрешавам — каза Огарин. Поднесе към устните си микрофона и промърмори нещо. Преди да е приключил, момчето вече не беше при нас. Тя тичаше, почти без да движи ръцете си, местейки краката си с чудовищна скорост. Сякаш не беше човек, а киборг.

— Като механистка — каза Денис с горчивина.

— Тя не е киборг — намръщено отговори момчето.

— Знам. Но това не е кой знае колко по-хубаво. — Огарин го погледна. — Обичаш ли я?

— Тя е добра — каза Артем. — Най-добрата от всичките.

— Какви всъщност сте вие? — рязко попита Огарин.

Момчето го гледаше с широко отворени очи. Прекалено неразбиращо и наивно.

— Нямам време и възможности да си изяснявам каквото и да било — каза Огарин. — С вероятност деветдесет и девет процента ще загина при атаката на псилонците. Просто искам да знам. Разбираш ли?

Момчето облиза устните си.

— Момче, каквито и да сте, не ви желая злото. — Денис пристъпи към него. — Възможно е да плюя на редица закони и да ви позволя да се измъкнете от битката. Само ми обясни какви сте всъщност и какво означава в действителност тази регата за вас?

Артем явно се колебаеше. Той не притежаваше упоритата целенасоченост на сестра си.

— Наистина ли ще ни позволите да си тръгнем?

— Лъшка, лъгал ли съм те някога? — попита Огарин, без да се обръща.

— Не — бързо отвърнах аз.

— Навярно вече е късно. — Артем се огледа, сякаш се опитваше да намери сестра си. — Не знам... Обещавате ли, че ще ни разрешите да си тръгнем? Не мога повече, честна дума! Та това е седми път, вече седми път!

Денис протегна ръка и го потупа по бузата:

— Заклевам се, момче. Разправяй. Кажу истината — и ще се евакуирате заедно с останалите.

Още не беше завършил, когато стана ясно — нещо не е наред. Огарин беше сгрешил някъде. Лицето на Артем се изкриви в гримаса на погнуса, той отстъпи.

— Документите са у сестра ми, капитане. Тя ще отговори на всичките ви въпроси.

Огарин прехапа устни и кимна:

— Ясно. Разкарай се, сополанко. Страх те е да умреш, така че поне не се бой да живееш.

— Аз знам по-добре от теб какво е живот и смърт!

За миг ми се стори, че пред нас стои не момче, а възрастен човек. Нещо в погледа, нещо в интонацията.

Артем се обърна и се отдалечи.

— Знаеш ли — каза Огарин, изпрацайки го с поглед, — веднъж по време на учение се случи да ни заведат на театър. Пиесата беше много интересна. Закъсняхме за началото, но когато горе-долу бяхме започнали да разбираме за какво става въпрос, ни вдигнаха, строиха ни и ни пратиха обратно в лагера.

Той хвана лулата. Погледна небето, усмихна се и започна да тъпче тютюн.

— Направиха го нарочно. Умни бяха хората, много умни. Поуката беше, че не на всяка пиеса попадаш навреме и не всяка я гледаш докрай. Както в театъра, така и в живота. Добре, Льошка. Трябва да тръгвам. Дръж се.

Огарин изведнъж пхна незапалената лула в джоба, прегърна ме здраво и тръгна към щаба. След минута над космодрума отново се разнесе гласът му:

— Мамка ти! Следващия, който махне предпазителя на оръжието без заповед, ще го застрелям лично!

Свих рамене.

Все пак той е странен човек.

— Ами така. Такива ми ти работи.

Към мен се приближи Семецки, директорът на единственото ни училище. Нисък и слаб, някога той ни бе изглеждал великан, както и Оля Нонова — великанка. Само дето Олга наистина беше едра.

— Знаеш ли какво — все така меланхолично изрече Семецки, — нека да си пийнем с теб. Никога не съм пил с ученици. А сега ще си пийна!

Извади от джоба си плоска манерка и ми я подаде.

— Благодаря — отпих от коняка. — А ти защо не си слагаш „Хамелеон“?

— А... — Семецки махна с ръка. — Ще успея. А и аз съм дребен, изобщо няма да ме забележат. Като не броим оръжието.

Той вдигна „Ултиматума“ за цевта и го размаха над бетона, драскайки по него с пластмасовия приклад.

— Как мислиш, защо на теб, едрия момък, са му дали малък пистолет, а на мен, дребосъка — такава грамадна пушка?

— Не знам — отговорих, връщайки му манерката.

— Точно това имах предвид — въздъхна Семецки. — Е, тръгвам. Влачейки оръжието, той се отдалечи и веднага се изгуби в тълпата.

И на мен ми стана съвсем зле.

Изведнъж си помислих, че никога вече няма да го видя.

Мотаме се около камионите още четвърт час. Вече всички бяха получили снаряжението си и не беше ясно защо чакаме.

— Момчета, време е! — разнесе се най-накрая гласът на чичо. — Тръгваме към секретна огнева точка „гама“. Всички ли помнят къде се

намира?

Многогласният хор потвърди, че всички помнят детските си лудории.

— Напред! — с древния боен вик на пилотите-камикадзета Григорий накара народа да се стегне. — Нека Бог, Единната воля и Грей да бъдат с нас!

Движихме се по площадката в нестройни редици, но достатъчно задружно, а като се има предвид цялата ситуация — и извънредно весело. Не знам дали така ни беше подействало полученото оръжие, или причината бе, че се е събрала огромна тълпа. В опашката дори подкараха старата военна песен „Родени сме, за да превърнем в прах звездите“, но тъй като малко хора знаеха думите, песента постепенно утихна.

След пет минути защитните наметала започнаха да работят — вероятно окончателно се бяха приспособили към телата ни. Хората един след друг се разтапяха, превръщайки се в смътна сянка, над която като облак между процепите на качулката плуваше лицето. Докато се движеха, те все още оставаха забележими, застанеха ли на място, напълно се сливаха с местността.

Как ли не се шегува Бог...

Може би наметалата ще ни помогнат и ще успеем да отблъснем атаката на десантниците? Няма за какво да бомбардират планетата, ще спечелим време, ще дойде флота, ще разбие крайцера на пух и прах, славата на планетата ни ще се понесе из цялата Галактика. Грей ще ни даде кредит за развитие, ще дойдат купища журналисти, цената на перлите ще скочи.

Така, поддавайки се на успокоителни мечти, достигнах до секретния бункер „гама“. Разбира се, беше невъзможно да го видя, всички постройки бяха дълбоко под земята, под бетонните плочи. Но аз си спомнях няколкото замаскирани входове и дори си представях къде ще изскочат на повърхността лазерно-ракетните кръгове, когато започне битката. След като поговори с войниците, Григорий започна да дава заповеди. Наредиха ни в кръг с диаметър два километра около бункера и ни наредиха да залегнем. След пет минути при бегъл поглед космодрумът изглеждаше абсолютно безлюден. Виждах само най-близките си съседи — Семецки, Нонова, Артем, завърналата се Ан Ейко.

— Искаш ли? — попита ме Семецки, показвайки манерката.

Поклатих глава. Стига толкова. Спомних си неотдавнашната си глупава мисъл, че виждам Семецки за последен път и се наругах за прекалено бурното ми въображение.

Няма да се предаваме!

Семецки отпи и се заопитва да легне върху „Ултиматума“, прикривайки го с тялото си. Не се получаваше — ту страничните ръчки стърчаха, ту дулото се подаваше. Семецки се въртеше с разперени ръце, удряше си коленете в приклада и тихо ругаеше.

— Ти там, какво правиш с оръжието? — извика му някой. Разнесе се смях.

— Защо не вървите на майната си? — озъби се Семецки. — Тука нещо се опитвам да го замаскирам.

Нонова нямаше такива проблеми. Тя беше настанила солидния „Шанс“ между гърдите си, за малко да започне да го приспива като бебе. Неотдавнашната конфузна ситуация явно се бе изтрила от паметта ѝ.

Артем и Ан не обръщаха внимание на случващото се. Тези странни деца си говореха за нещо свое. Изглежда, дори се караха. Лицето на момичето, почти напълно прикрито от наметалото, беше червено, злобно. Нещо при тях не беше наред.

— Внимание, всички!

Потрепнах, когато в ушите ми се разнесе гласът на Огарин. Така и не ни бяха предупредили, че наметалата са снабдени със средства за свързка.

— Постоянно ще съм във връзка с вас. Едностранна, за съжаление. И така, съобщиха ми, че всички групи са заели позиции. Децата и възрастните вече са в гората. Получих от тях последния доклад, след което радиостанцията беше унищожена. А сега — най-важното. По данни на спътниците за наблюдение десантът е започнал.

Побиха ме тръпки.

— Първо идват три изстребителя. Повтарям — три. След тях — четири десантни бота. Очевидно, това е всичко, което им е останало. На стационарните точки е дадено нареждане да пропуснат изстребителите и да съсредоточат огъня върху десанта.

Гласът на Денис леко потрепна. Той прекрасно разбираше, че с тази заповед обрича хората си на гибел. Докато артилеристите се

опитват да разбиват силовите щитове на десантните ботове, изтребителите ще унищожат бункерите.

Затова пък ще се появи шанс за нас.

— Време до появата на изтребителите — три минути. Време до появата на десанта — пет-шест минути. Пожелавам късмет на всички нас!

Отново настъпи тишина. Но за кратко.

— Не съм ти заповядвал това!

Погледнах чуждоземците. Артем се беше надигнал на лакът, едва забележим откъм гърба. Ан с рязко движение го притисна към бетона. Бързо му каза нещо. Стори ми се, че разчетох по устните й „вече е късно“.

Всеки с проблемите си.

— Ох, не ми харесва това — промърмори Семецки.

И в този момент се разнесе тънък писък. Разбихах, прекрасно разбихах, че не си струва да издавам местоположението си. Но все пак погледнах нагоре.

Изтребителят на псилонците дори не се виждаше — той атакуваше от стратосферата. Виж, самата атака беше като на кино. Стандартен епизод — смазване на планетарната защита.

Шест ярки точки, шест въртящи се оранжеви вихрушки се носеха право към нас.

Земята затрепери, плочите зад нас започнаха да се разтварят и нагоре се издигнаха сиви метални колони. Част от тях изстреляха в небето ракети, останалите започнаха да се пренареждат, образувайки чадърите на фокусиращите антени. Сякаш в отговор на огнения дъжд планетата създаде чудовищна форма на живот — стоманена гъба.

Но беше закъсняла.

И шестте плазмени заряда удариха в центъра на кръга. Ударната вълна ме отхвърли на няколко метра, оглушах напълно. Като в кошмар виждах как въртящите се огнени вихрушки изяждат бетона, потъвайки все по-надълбоко. В сивата прохлада на бетонните коридори, в пълните с генератори и бойни глави подземия, в надеждните-пренадеждни бункери, където седяха войниците на Империята — две момчета, изпратени на смърт по нареждане на Огарин.

Не може да бъде!

Дори ми се стори, че видях и неясната сянка на псилонската ракета, гмурнала се подир плазмените заряди в огненото гърло. Земята потрепери още веднъж — и настъпи тишина. А после над нас прелетя и изчезна назъбеният сребрист силует на изстребителя.

Секретна точка „гама“ беше унищожена за миг, без да успее да направи нищо.

Сякаш псилонците прекрасно знаеха къде е разположена.

Не може да бъде!

Изправих се, размахвайки в безсилна ярост юмрук срещу небето. В сякаш запушените ми с памук уши започна да се промъква лек тътен: някой беше започнал да стреля след изстребителя. Глупаво и неефективно.

— Прекратете огъня! Всички да прекратят огъня! — Огарин навярно крещеше с всички сили. — Заемете позиции. Чакайте появата на десанта. Всички да заемат позиции!

Отпуснах се на колене и допрях лице до бетона. Някъде дълбоко под нас кипеше огнено езеро, но кой знае защо тази мисъл не ме плашеше. Зад нас към небето се издигаше колона от плътен черен дим, неочаквано права и дори красива.

А на хоризонта се издигаха още две такива колони.

Бяхме се лишили от стационарните бази още в първата минута на битката. Псилонците не ни дадоха шанс да атакуваме десантните им ботове.

ГЛАВА 4

ПРЕДАТЕЛИ И ГЕРОИ

Псилонците са много слаби физически.

Разправят, че дори човешко дете е способно да убие псилонец без особени усилия.

Освен това, те са страшно малобройни. Всеки женски индивид през живота си създава не повече от три деца, това е физиологически обусловено от наличието само на три яйцеклетки в организма.

Но псилонците никога не са опитвали да надделеят с помощта на физическа сила или на численото превъзходство.

Десантният бот се приземи на около километър от нас. Лежахме, стиснали оръжията, и с омраза гледахме подобния на яйце сив кораб, обгърнат от дъгоцветните завеси на силовите полета. Нямахме никаква надежда да се пробие такава защита с ръчни оръжия.

Десантчиците започнаха да излизат.

Дори в бойни екипи те не изглеждаха особено опасни. Около два метра високи, съвсем обикновени на вид брони. Но ако някой се опиташе да създаде броня с подобна вътрешност на Земята, тя би тежала поне десет тона. Дори сега ние не притежавахме преносимите кваркови реактори, които даваха на псилонските десантчици енергия, нито пък имахме „стелещите се“ силови полета, позволяващи им да се придвижват с лекота.

Те бяха десетима. Застанаха в редица и тръгнаха към нас. Спокойно и открито — може би наистина не ни забелязваха под наметалата, а може и презрително да ни игнорираха.

— Защитниците на точка „алфа“ и „гама“ — пригответе се за сражение! — изрева Огарин. — Откривайте огън по заповед на командирите си. Охраната на щаба — стреляйте по моя команда!

Лежахме неподвижно. От време на време поглеждах към съседите си, опитвайки се да ги видя, от време на време прехвърлях поглед към лениво приближаващите се десантници. Нима знаменитият „Ултиматум“, стрелящ със заряди от антипротони, не можеше да

пробие защитата им? Нима лазерният залп на „Шанса“ можеше да отиде на вятъра?

Горните крайници на псилонците се движеха ритмично. Размахваха ръце при движението си, съвсем като хора.

Е, хайде, елате. Чичо Гриша, какво се бавиш? До враговете оставаха триста метра, дори моят бластер можеше да ги уцели.

И в този момент псилонците изстреляха залп.

Отново ни изпревариха.

Стремителни завъртулки от огнени нишки — плазмени заряди, а може би нещо друго. Зашеметено поклатих глава — псилонците продължаваха спокойно да се движат към нас. Обърнах глава наляво и се вцепених.

Там, където току-що лежеше Семецки, сега имаше черен кръг, във вътрешността на който всичко беше изпепелено. От него вертикално стърчеше разтопената цев на „Ултиматума“, така и не успял да стреля нито веднъж.

Гледах този странен паметника само миг. Предателското оръжие, което не успя да се скрие под „Хамелеона“.

После извадих бластера изпод корема си.

— Не се поддавайте на провокациите! — разнесе се гласът на Кононов. Както се оказваше, той също имаше връзка с екипите ни.

— Я се разкарай, чичо — казах аз.

Прицелих се в един от псилонците — не е ли все едно в кого ще стрелям? — и натиснах спусъка.

Нашите само това и чакаха.

Когато петстотинте дула се обадиха, въздухът избухна.

— Ааа!!! — разнесе се вик до самото ми ухо. Без да прекъсвам стрелбата, аз се обърнах, абсолютно сигурен, че Олга Нонова умира.

Нищо подобно!

Храбрата учителка се беше изправила в целия си ръст, игнорирайки и нашите безпорядъчни залпове, и ответния огън на псилонците. „Шансът“ в ръцете ѝ постоянно бягаше встрани, лазерните лъчи като бичове шибяха земята. Не знам какво я крепеше. Може би късметът, който никога не беше достигал на мен, или пък безумна смелост.

— На ви, чуждоземци! На! — крещеше Олга. Очите ѝ блестяха. Кой сега би могъл да си помисли, че тя е миролюбива учителка на

началните класове! Нищо, че стрелбата ѝ беше напълно безрезултатна — тя държеше цевта прекалено ниско и изгаряше само бетона пред себе си; но самият ѝ пример ни караше да се чувстваме горди, че сме част от човечеството.

В редицата на псилонците изведнъж се разнесе взрив. Нечий изстрел все пак бе пробил защитата на един от десантчиците! Гротескната фигура се замята, разцепи се на две, рухна.

— Така ти се пада! Да! — изкрещя Олга, приписвайки успеха на себе си.

Ответният удар на псилонците последва незабавно. Те явно осъзнаха, че надделяваме над тях благодарение на количеството си и прекратиха единичната стрелба. В замяна на това пред всяка фигура се наду малко червено облаче.

Не знаех какво е това.

Обаче чичо Гриша знаеше.

— Всички да отстъпят! Незабавно! — извика той. — Организирано! Първи и втори взвод — вляво! Трети и четвърти — вдясно.

Какви взводове? Докато вървахме по пътя за насам, Григорий се опитваше да ни раздели на отряди и аз дори помнех, че съм попаднал в четвърти взвод. Само че да бягам надясно и да заобикалям ямата, останала на мястото на бункера, би било самоубийство. Нали бяхме заели позициите си както ни падне.

А червените облачета пред псилонците се сляха, разтеглиха се в яркочервена ивица и като зловеща мъгла запълзяха към нашите позиции.

Може би за пръв път в живота си не послушах чичо.

Втурнах се наляво.

До мен се носеше храбрата Нонова, размахвайки тежкия „Шанс“, сякаш бе лека показалка. Следваха ни Артем, Ан и още десетина човека.

Цялата ни позиция се опразни. На местата си останаха само няколко бойци, които или не бяха чули заповедта на Кононов, или бяха повалени по време на битката. Чувахме звуците от стрелбата докато червената мъгла не ги погълна.

После моментално всичко утихна.

— Гадини! Подляри! — с тънко гласче извика Ан Ейко. — „Пълзящият щит“ — нямаха право!

Господи, тя наистина беше съвсем дете! Какви права по време на война?

Бяха изминали само няколко минути, а нашата разпръсната тълпа беше вече на километър от бункера, фигурите на псилонците се движеха равномерно към нас, игнорирайки редките изстрели от голямо разстояние. Сега щяха да проверят тлеещите останки, а после...

После щяха да тръгнат да избиват и нас.

Скоростта им не бе много по-голяма от нашата. Но оръжията им бяха по-далекобойни. И можеха да вървят с часове, без да намаляват темпото — нали не изразходваха сами силите си, а ги водеше бронята.

Пристъпих още веднъж и спрях. Само децата последваха примера ми — и Олга Нонова, и всички останали продължиха да бягат.

— Ан, какво възнамерявате да правите?

Нито за секунда не се усъмних, че не им пука за нарежданията на Огарин и за планетата.

Момичето понечи да ми хвърли презрителен поглед — и изведнъж размисли.

— Трябва да се скрием. Битката е загубена, това е ясно.

Кимнах. Нямаше смисъл да се оспорва очевидното.

— Сега ще започнат да прочистват космодрума. Трябва да се спотаим, а когато „Лоредан“ кацне и започне разтоварването на техниката — да се доберем до нашата яхта. Можем да опитаме да избягаме. И дори да продължим участието в регатата.

— Вие сте се побъркали с тази ваша регата! — извиках аз.

Ан Ейко сви рамене:

— И какво от това? Ти отново имаш шанс. Само че сега в теб е не само наградата, а и камшика.

Безумни деца.

Погледнах Артем.

Не, момчето май не беше безумно. В очите му се четеше и тъга, и страх, и отвращение, но най-много — молба.

Защо толкова го беше страх да умре?

Децата още не разбират какво е това смърт. Рано му е да се бои толкова.

Но той се боеше.

Погледнах още веднъж димните стълбове. Псилонците ни помляха за нула време, бяха разгадали всичките ни планове. Огневите точки „алфа“, „бета“ и „гама“ догаряха.

Само че нали точките бяха четири!

Тръснах глава, опитвайки се да се отърва от гледката. Къде ходехме да играем? Обикновено в „алфа“ или „гама“, те бяха най-близо. По-рядко — в „бета“. И само два-три пъти, на връщане от поход из горите или от Сребърните водопади — в „делта“.

Нима Огарин не знаеше за нея?

Десет километра, някъде на югозапад. Погледнах нататък — небето оставаше чисто, синьо.

— Знам къде ще се скрием — казах. — Да вървим.

Има религии, които смятат, че целият свят е сън. Сън на Бога, измислил света. Твой собствен сън. Сън на някой съвсем обикновен човек. Ако това е истина, навярно обяснява много неща — нали сънищата винаги са ужасни в някакво отношение. Дори красивият и приятен сън е страшен с това, че се налага да се събудиш.

Може би наистина всичко това бе сън?

Кречехме бързо по безкрайната бетонна площадка, далеч от методичните, жестоки псилонци и от нашите момчета, опитващи се да им се противопоставят.

Насън не бива да се предаваш, нали?

Или, ако си се предал в съня, значи отдавна си готов да го сториш и наяве?

А може би всичко това се присънваше на мен? И Ан Ейко с изнервения си брат, и атаката на псилонците. Или поне само атаката? Сега щях да се събудя и щеше да се окаже, че състезателите са продължили по пътя си, че няма и помен от никакъв „Лоредан“, а аз трябва да купя букет цветя и да отида да искам ръката на Олга Нонова. Вероятно отец Виталий щеше да разтълкува така кошмарния ми сън, в който застаряващата учителка изведнъж се е проявила като героиня.

Не. Не беше така.

Всичко бе наяве.

Просто древните страхове оживяха, страшните сънища се въплътиха наяве.

Размитите, неясни сенки, които ми беше толкова приятно да си представям вечер, под одеялото, след като слагах настрана книжката за

Смутната война — те се бяха върнали. Бяха придобили плът и кръв. И пожелаха нашата кръв.

Нима не разбираха, че са изминали два века и че сега цари мир?

Не можеха да не разбират. Те, псилонците, са умни, страшно умни.

Значи заповедта, дадена от отдавна загиналите им предводители, означаваше толкова много за тях?

Или просто след като са видели, че населението на планетата продължава да е от хора, са решили, че войната е изгубена, а расата им е унищожена, подобно на сакрасите? И са се хвърлили в последна, безпощадна битка, желаяйки, ако не да победят, то поне да дадат скъпо живота си?

Сенки. Сенки от миналото. Запали хиляди кандила, напълни храма със свещи, излез под слънчевата светлина — те така или иначе ще изпълзят. От победоносната война, от обгърнатите с легенди подвизи. Как се казваше пилотът, разбил се на таран в „Лоредан“? Вече дори не го помня. Подвигът е останал в пестеливите редове на военните архиви. А жертвите на неговия подвиг са допълзели до целта си, за да загинат достойно.

Та нали са обречени. И не може да не го разбират.

Но когато си само сянка, вече не те боли.

— Алексей?

Погледнах косо Артем. Момчето вървеше до мен, сестра му — малко по-напред.

— Да?

— Тук ли си прекарал целия си живот?

— Аха.

Вероятно искаше да каже колко е скучно това. Какво пък, и аз самият го разбирах.

— И не ти се е налагало да летиш никъде?

— Не.

Той се усмихна някак навъсено:

— Завиждам ти.

— За какво?

— Някога си мечтаех да пътешествам. После престанах.

— Защо?

Артем сви рамене:

— Защото всички пътешествия имат край.

— Имаш проблеми, нали? — попитах внимателно.

— И то какви!

Сега той вече не изглеждаше затворен. А по-скоро — обречен. Сякаш правеше всичко по инерция, защото така трябваше, без да получава удоволствие и без да се надява на успех. Както се пише контролно, когато си сигурен, че така или иначе ще получиш двойка.

— Не се безпокой — казах аз. — Сигурен съм, че ще се измъкнете. Сега ще се скрием, после двамата с Ан ще излетите.

Усмивката му беше хубава. Само че изобщо не ми повярва.

— Няма да се получи. Ще видиш, наистина.

Защо го утешавах?

Кой от нас сега се нуждаеше повече от утеха? Пред очите ни загиваше малката ни общност. Не се виждаха никакви перспективи за успех. И шансовете да оцелеем бяха толкова смешни, че дори не беше възможно да се изчислят.

И все пак ми се искаше да утеша това момченце, странния чуждоземец, попаднал в такъв неподходящ момент в малкия ни, спокоен свят. Сякаш го преследваха някакви собствени сенки и бе в по-голяма беда, отколкото пламналата планета.

— Страхуваш ли се от смъртта? — попитах аз.

— Не, какви ги говориш? — отговори Артем без никакви превземки. — Ни най-малко. Ох, кой е това?

Ан, крачеща най-отпред, спря, в ръката ѝ проблесна метал. Хвърлих се напред, хванах я за китката и закрепях:

— Стой! Да не си си го помислила! Това е абори!

Не забелязах как се случи, само че ръката ѝ вече не беше в моята. Момичето ме погледна с презрение:

— И какво от това? Знам, че са потенциално опасни.

Аборито вървеше лениво срещу нас. Кихаше, секнеше се, плюеше буци слюз. Най-вероятно на средна възраст. Решил да поброди.

— Мир и любов! — извиках аз.

— Той е опасен! — упорито изрече Ан.

— Дори нямаш представа колко! — изревах аз. — Ан, първо, тези същества излъчват насочени микровълнови снопове. Второ, имат телепатична връзка помежду си. Трето, емпати са и отмъщават жестоко

за смъртта на всеки от събратята си. Ще убият и теб, и всички, които са ти скъпи.

Ан погледна Артем. Поколеба се:

— А ако не го закачам?

— Тогава всичко ще бъде наред. Те не са агресивни. Не искат нищо от нас, разбираш ли? Нищо!

Аборито се приближи. Млясна, поемайки въздух, после избоботи:

— Мир и любов.

Хванах Ан заръката и предпазливо започнахме да заобикаляме аборито. Артем вървеше до нас, като се стремеше да остава между нас и туземеца.

— Мир и любов — повтори аборито. Мушна ръка в гънките на плътта си, започна да рови. И пристъпи към нас.

Диаметърът на перлата беше три сантиметра. Не по-малък от „Плазменото цвете“. Но в допълнение имаше огненочервен оттенък, което само по себе си беше чудовищна рядкост.

Аборито търпеливо чакаше.

Ръката ми сама се насочи към резервната манерка. И застина.

Колко щеше да ни се наложи да прекараме в бункера? Два-три часа? Денонощие? Две денонощия? Ан и Артем нямаха никаква вода. Дали в бункера щеше да се намери неприкосновен запас — само Бог знаеше.

— Знаеш ли, приятелче, не ми е до това — казах. Разперих ръце. И продължихме по пътя си.

Аборито не се учуди — те на нищо не се учудваха. Потъпка на място и тръгна след нас.

— Нали това е продуктът, който изнасяте? — попита Артем.

— Да, единственият — потвърдих аз.

— И това топче трябва да струва много, нали? Защо не го взе?

— Трябва да се размени за вода.

— Нали имаш манерка?

— Парите не могат да се пият, Артем.

— Логично — съгласи се бързо той.

Разстоянието между нас и туземеца постепенно се увеличаваше. Но той не падаше духом — вървеше подире ни, олюлявайки се,

почесвайки се, издавайки неразбираеми бълбукащи звуци. Ан явно нервничеше и постоянно се обръщаше назад.

— Не бой се, нищо няма да ти направи — казах аз.

— Не се страхувам за себе си — отсече момичето.

— Ще се скрием в бункера, той ще пообикаля наоколо и ще си тръгне — обещах. — Провървя ни, че псилонците не знаеха за точка „делта“.

— За нея няма никаква информация — навъсено отговори момичето. — Дори в имперските архиви. По време на войната са се случвали такива неща — от съображения за сигурност са се унищожавали някакви документи и абсолютно се забравяло за складове, бази, космодруми. Наскоро на Ендория беше открит подземен автоматичен завод, който през всичките тези години е произвеждал пълнители за десантни бластери. Тогава са умеели да строят.

Отново се почувствах зле. В главата ми се въртяха глупави мисли, съвсем глупави. Избухванията в далечината от време на време не прибавяха оптимизъм към тях. Псилонците продължаваха погрома над общността ни.

Когато се добрахме до бункер „делта“, аборито вече беше изостанало на половин километър. Намерих бързо замаскирания люк — това изкуство не се забравя. Изчистих от прахта контролния пулт върху бетонната плоча и натиснах бутоните. Древният механизъм се замисли и подаде зелен сигнал. Във военно време почти изцяло се отказвахме от ключалките, реагиращи на конкретна личност, достатъчно беше да разпознават дали си свой или чуждоземец.

Защото можеш да предадеш страната си, дори и планетата си. Но нима има безумец, способен да предаде човешката раса?

Спуснахме се на двайсетметрова дълбочина по тясна бетонна шахта. Открих винтовата ключалка на тежкия стоманен люк и го отворих.

— Осветлението работи — с учудване каза Артем.

— То се включва, когато някой влезе в бункера — обясних аз. — Когато дойдох тук за първи път, бях по-малък от теб.

Стояхме в дълъг коридор с разположени на голямо разстояние една от друга лампи под тавана и още по-рядко срещащи се стоманени врати.

— По-нататък са техническите помещения — казах аз. — Няма смисъл да продължаваме. По-добре да отидем в бойния пост, там има кресла и можем да поседнем.

Децата някак утихнаха. Тръгнах напред, търсейки по стената нанесените някога със сажди и флумастери знаци. Разпознах дори своя разкривен подпис — по онова време оставянето на следи по стените на мъртвия бункер се смяташе за висше геройство. Колко малки и глупави сме били.

— Бойният пост — Ан посочи символите над една от вратите.

— Аха. Там не е много уютно, но... — докоснах сензорния пулт и вратата се плъзна настрани в стената.

— Иха! — тихо произнесе Артем.

Само че аз бях изумен не по-малко от него.

Някога, когато идвахме тук, постът беше напълно блокиран. Сядаш зад пулта, барабаниш по клавишите колкото си искаш — никаква реакция. Само слабата светлина и тихото шумолене на инсталацията.

Сега постът беше оживял.

Пред главния боен пулт светеше огромен триизмерен екран. Схематично изображение на огромния космодрум, някакви постройки, разположените в един от ъглите кораби. Множество точки — зелени и червени, пълзящи по картата. Червените бяха съвсем малко и не беше трудно да се досетя, че това са псилонските десантчици. Зелените бяха значително повече. Но съвсем не две хиляди, а най-много хиляда.

— Легитимирайте се — прозвуча тих женски глас. — Раса, поданство, звание, име и фамилия.

Преглътнах заседналата в гърлото ми буца.

Компютърният пост на бункера, оживя. Очевидно при началото на атаката някакви системи бяха започнали да разконсервират бойната точка.

— Легитимирайте се — произнесе гласът със същата интонация.

— Човек, Империя на хората, опълченец, Алексей Кононов — прошепнах аз.

— Оpozнаването е приключено. Съгласно правилата за извънредни ситуации управлението на бойна точка „делта“ се поема от опълченеца Алексей Кононов. Моля ви да заемете мястото на командира.

Огледах се, очаквайки подкрепа. Но Ан беше напълно шашардисана. Озърташе се, хванала бластера с двете си ръце, сякаш се готвеше да отрази нападение. Виж, в очите на Артем изведнъж се бе появила искрена детска радост. Момчето бе попаднало в героичните си сънища. Най-най-героичните, в които внезапно в ръцете ти попадат власт и оръжие.

— Поемам командването — казах, неспособен да позная гласа си. — Доложете обстановката.

Креслото на командира беше прекалено голямо — сякаш отново бях станал дете. После съобразих, че е предвидено за човек в тежка бойна броня.

— Охраняваният обект е подложен на нападение. Противникът е идентифициран: псилонски десантен крайцер „Лоредан“. Сили на нападателите: четири десантни бота, четирийсет индивида — десантчици, три изстребителя тип „Трамп“. Към настоящия момент планетарните сили са унищожили един десантен бот и три индивида. В обекта в настоящия момент се намират трийсет и седем индивида — десантчици. Изстребителите охраняват „Лоредан“, който навлиза в района на кацане. Очаквано време на приземяването — двайсет и четири минути.

Компютърът на бункера не умееше да се учудва. Той също беше сянка от дълги-предълги сънища.

— Спомагателните точки „алфа“, „бета“ и „гама“ са унищожени от атаката на изстребителите. Насочвам вниманието ви към точността на атаката — тя предполага наличието на вражески агенти на планетата. Силите на опълчението са разпръснати и се движат безредно по площадката на космодрума. Насочвам вниманието ви към некомпетентното ръководене на войските. Съпротивата на нашите сили в района на щаба продължава. Предполагаме време на превземане на щаба — девет минути. Чакам нарежданията ви.

На пулта пред мен сияеха стотици бутони, сензорни панели, индикатори, екранчета. Не знаех как да управлявам всички тези уреди, но това, общо взето, нямаше значение.

— Доложи възможните мерки за противодействие срещу десанта — казах.

— Атака срещу крайцера „Лоредан“ в момента на спускането му върху планетата. Вероятност за успех — пет процента. Атака срещу

пси́лонските десантчици върху площадката на космодрума. Вероятност за успех — седемдесет и три процента, с последващо унищожение на бункера от космическите сили на агресора.

— Ама нали дойдохме тук да се скрием! — извика зад гърба ми Ан Ейко. — Алексей!

Чел съм доста книги за войната, а съм гледал и немалко филми. Не знаех само до каква степен бойните постове на стационарните огневи точки дублират командите зали на космическите кораби.

Ето че имах шанс да проверя.

— Опасност от бунт! — казах аз.

— Изпълнено — рапортува компютърът, когато синкавата чаша на защитното поле покри креслото. Ан Ейко, вече вдигнала пистолета, не рискува да стреля.

Погледнах екрана, където червените точки „разпръсваха“ зелените, а десетина десантчици бяха наобиколили щаба.

— Атака срещу десанта, изпълнявай! — наредих.

— Изпълнявам — потвърди мекият глас.

Представях си прекрасно какво се случва над нас, на повърхността. Лазерните оръдейни кръгове и ракетните дула, измъкващи се изпод земята. Разгръщащата се гъста мрежа на радарите. Енергийните избухвания — огнени бичове, чиято мощност е достатъчна, за да унищожи боен кораб.

Трябва да стигне и за десанта, макар и да е добре защитен.

— Така или иначе не можем да победим! — закрещя Ан Ейко. — По никакъв начин! Изтребителите ще унищожат бункера, „Лоредан“ ще кацне и ще се укрепи, ще изпепелят планетата с мезонна бомбардировка!

Гласът ѝ беше изкривен от защитното поле и не звучеше съвсем човешки.

В известен смисъл наистина не беше човешки.

— Там са моите приятели — казах аз, кимайки към екрана, където щабът на космическата система се бореше безнадеждно.

— А наши? Има ли наши? — извика Ан Ейко. Малкото, красиво, къдраво момиче Ан, което се беше научило да служи и да охранява много добре.

Своите.

За нея ние бяхме чужди. И нямаше разлика между псилонците и хората от пограничните райони.

— Щяхме да имаме шанс — казах. — Ако не беше предала на псилонците информацията за известните ти бойни точки.

Гледах лицето на Артем — исках да разбера дали това му е било известно.

Момчето прехапа устни.

Знаеше.

— Психопат! — закрещя Ан Ейко. — Това беше единствената възможност! Щяха да ни разрешат да напуснем планетата!

Тя хвана с едната си ръка Артем, притискайки го към себе си, сякаш бе кукла. Пистолетът сочеше към челото ми, но момичето не опитваше да стреля. Очевидно оценяваше реално мощността на защитното поле.

— Четирийсет процента от бойните системи са извън строя — съобщи компютърът. — Унищожени са десет вражески индивида.

Чаках. Не беше необходимо да натискам бутоните и да ловя враговете на мушка. Времето на детските игри беше свършило.

— Шейсет процента от бойните системи са извън строя. Унищожени са четиринайсет вражески индивида. Случайните загуби на нашите сили са в обичайните норми.

Игрите свършиха. Но нормите оставаха.

— Осемдесет процента от бойните системи са извън строя. Унищожени са шестнайсет вражески индивида. Препоръчвам ви да напуснете територията на бункера.

— Свали защитата от командирския пост — казах аз, изправяйки се. Върху главния екран се виждаше как червените точки бързо се насочват към нас. Нямаше да се измъкнем. Въпреки всичко — нямаше да се измъкнем. Но по-добре под небето, а не в разтопената от плазмата бетонна дупка.

— Гадина! — каза Ан Ейко.

— Не стреляй, забранявам ти! — изкрещя Артем. — Не го убивай.

Свих рамене. Беше ми все едно. Успях да направя това, което бях длъжен да сторя. А после — така или иначе смъртта щеше да дойде.

— Какви сте вие? — попитах. — Бих искал да знам.

Ан Ейко плачеше, отпуснала пистолета. Тя с удоволствие би ме убила, но изглежда не можеше да наруши пряката заповед на брат си.

Тя заслужаваше да я убия. Защото момичето беше извършило най-нечуваното престъпление в историята — предаде човечеството на чужда раса. Дори в годините на Смутната война това се бе случвало съвсем рядко. Дори и да е ставало, е било след изтезания, психопречупване, изнудване.

А тя го бе направила доброволно!

Какво ставаше? Защо са създали — именно, създали — това момиче-робот, готово да пожертва човечеството заради — не, не заради себе си — заради брат си?

Ако той ѝ беше брат, разбира се.

— Излизам горе — казах. — А вие — както искате. Няма да ви уговарям.

Не се наложи да ги уговарям.

Едва след като отворих люка и се озовах на повърхността, разбрах какви са мащабите на случилото се.

Всичко беше станало прекалено бързо. Не като в киното. Мушнахме се в бункера, поехме командването, дадох заповедта, бойните системи се задействаха. Триминутна битка, докато бяхме под земята.

Сега виждах какво бе способна да направи стационарната огнева точка на космодрума, ако не бъдеше унищожена навреме.

Всичко наоколо беше черно, изгоряло до шлага. Огромен пожар и тук-там островчета от бетонни плочи. На местата, откъдето се бяха издигнали оръдейните кръгове, не беше останало абсолютно нищо, блестяха само локви от разтопен метал. Небето беше затулено от облаци пепел, земята също беше покрита с черен прах.

Колко ли сили са хвърлили псилонците срещу тази неочаквано намесила се в сражението подземна крепост? Колко са загинали? А ако и останалите три огневи точки бяха оцелели?

— Виж, Ан Ейко — казах, — всичко това е твоя работа.

— Аз имам само една работа — в гласа ѝ нямаше нито капка емоция. — Не аз съм докарала псилонците на планетата ви.

Не отговорих — наблюдавах слабото движение сред облаците пепел.

Не знам как псилонецът успя да се измъкне от повредената си бронирана обвивка — не знам. И защо оцеля, когато обвивката се превърна в блестяща локва, също не ми стана ясно. Естествено, все пак си беше изпатил и не можеше да ходи.

Затова пълзеше.

Извадих бластера и тръгнах срещу вражеския десантчик, газейки върху сгурията.

Псилонецът вдигна глава.

Имаше сиво-синкава кожа, точно като на картинките. Малко непропорционални, прекалено тънки и къси крака, дълги ръце и пръсти със здрави нокти. А защо понякога ги наричаха „яйцеглави“ — изобщо не ми беше ясно. Черепът на псилонците напомняше по-скоро на разширяваща се нагоре круша. Остатъците от светлите коси стърчаха на жалки обгорели кичури, но не се забелязваха никакви други увреждания.

— Шибана работа, а? — попитах аз.

Големите кръгли очи ме гледаха, без да мигат. Извън кибернетизираната си обвивка псилонецът беше беззащитен. Дори повече от мен, излезлия извън бункера. Изглежда, нямаше дори ръчно оръжие.

— Мир и любов.

Одевешният абори, движещ се с усилие, затънал до глезените в прахта, се приближаваше към нас. Дишаше тежко и мъчително, а „говореше“ още по-зле. Виж ти, беше жив! Оцелял!

Погледнах яркочервената перла в протегнатата ръка. Колко настойчиво ми я предлагаше. Смешно.

И отгоре на всичко — „мир и любов“.

— Къде виждаш мир и любов? — попитах го с любопитство. — А, драги? Мушни си камъчето там, където му е мястото.

Аборито въздъхна:

— Мястото.

— И най-добре бягай оттук. Че може случайно да те убият.

— Случайно.

Отново погледнах псилонца в очите. Той чакаше — спокойно и отчуждено. Може би беше в шок, а може би наистина представителите на крехката и малобройна раса умееха да умират с достойнство.

— Ти нали вече си мъртъв? — казах. — Всички вие сте мъртви. Затова и дойдохте да убивате. А аз съм жив. Поне засега.

— Поне засега? — полюбопитства аборито.

Пъхнах бластера в кобура, обърнах се. И се вцепених.

Отзад, наредени в полукръг, се извисяваха шестима псилонци. По броните им като нажежен метал се преливаха тъмни дъгоцветни огънчета. Нямаха оръжия в ръце, но за какво им бяха оръжия? Цялата им метална черупка беше оръжие. Навярно ако бях докоснал спусъка на бластера, щях да се изпаря за миг.

Ан и Артем Ейко стояха до псилонците. Изглежда, единият от тях говореше с момичето.

Какво пък, предателството все пак бе проработило. Децата щяха да отлетят от планетата. Псилонците — да се укрепят. И Имперският флот щеше да стовари върху повърхността стотици мезонни бомби.

Свирепата атака на огнева точка „делта“ не беше осигурила нищо, освен кратък миг на тържество.

Един от псилонците пристъпи напред. Приблужи се и ме погледна отгоре надолу — в бронята си той беше поне две глави по-висок от мен.

— Кой ръководеше сражението?

Те винаги са имали прекрасни системи за превод. Не изпитваха никакви проблеми с комуникацията, но им беше трудничко да разберат претенциите на примитивните раси, като хората или булратитата.

— Аз го ръководех.

— Войник ли си?

— Опълченец.

Зад шлема лицето на псилонеца не се виждаше. Пък и изражението му не би говорило нищо.

— Надяваше ли се да победиш?

— Не.

— А да ни нанесеш непоправима вреда?

— Не.

— Какво искаше?

— Да помогна на нашите.

Аборито тежко се приближи към нас. Протегна ръката си с перлата към псилонеца и изфъфли:

— Помогна на нашите.

Последва ослепително избухване и изобщо не се разбира какво и откъде бе стреляло. Тялото на аборито се разлетя на кървави късове.

— Защо? — попитах.

— Непълноценният разум, неспособен да се бори за съществуване, не бива да пречи на разговора между разумни същества.

Виж ти. Наредиха ме сред разумните. По законите на чужда, странна логика.

— Ще бъдеш пленен — каза псилонецът. — Скоро планетата ще бъде наша. Ще водим преговори с императора на хората.

— Никой няма да преговаря с вас — казах аз. — Войната свърши много отдавна. Просто ще ви унищожат.

— Ще водим преговори — повтори псилонецът. — Корабът се приземява. Тези, които ни помогнаха, ще бъдат пуснати. А онези, които ни се противопоставиха, ще унищожим. Тези, които се бореха достойно, ще бъдат пленени.

Едва ли разбира, че не гледам към него. А към обвитата от дим черна далнина, към края на гората.

— Не биваше да убивате аборита — казах. — Нали това не е първият, когото сте убили?

— Непълноценен разум — отсече псилонецът.

Хоризонтът сякаш се движеше. Кафявите, безформени, аморфни фигури изпълзяваха една след друга. Не знаех, че умеят да се движат толкова бързо.

— Грешите — казах аз. — Отново сгрешихте. Нищо не се дели толкова лесно. На свои и на чужди, на пълноценни и непълноценни. Това никога не върши работа.

— Корабът каца — тържествено обяви псилонецът. Протегна ръка и изтръгна бластера от колана ми. Металните пръсти се свиха, после хвърлиха настрана смачкания пистолет. — Ти си пленен.

Пристъпи към ранения си съплеменник. Вдигна го с лекота с обкованите си в броня ръце. Гледката беше трогателна.

А в небето, забулено в пепел, се разнесе повлечен тътен. Крайцерът още не се виждаше, но се приземяваше, известявайки за себе си с грохота на двигателите. Полъхна вятър, пепелта се понесе към гората, а високо-високо горе блесна исполинският цилиндър.

Но аз гледах към движещия се хоризонт.

Никога не бяха се събирали в такова количество — те, аборигените на планетата, меланхоличните същества, които не се нуждаеха от нищо.

Очевидно бяха преценили, че дразнителят е прекалено сериозен.

Ан и Артем стояха, заобиколени от псилонците. Бяха си обърнали гръб и гледаха спускащия се кораб. Навярно псилонците щяха да ги пуснат веднага, щом „Лоредан“ докоснеше площадката за кацане.

Тези странни деца, както и псилонците, не разбираха това, което аз вече бях разбрал. Краткото обяснение е недостатъчно, трябва да си се родил и израснал на нашата жалка планета, за да оцениш случващото се.

Псилонците имат свой кодекс на военната чест. Аборитата — също.

Първо се взриви крайцера.

Сякаш го разряза лъч — прецизно, по средата. Само дето на планетата нямаше лазери с такава мощност, че да разсекат боен псилонски кораб. Носовата част веднага полетя надолу, почти отвесно, а задната част запази траекторията си още няколко секунди, сякаш разделеният на две кораб все още работеше.

Навярно аборитата също си помислиха нещо подобно — задната част на цилиндъра цъфна като цвете, изхвърляйки някаква безформена маса, съпроводена от огнени струи и синкави мълнии. След миг в небето избухнаха три ярки звезди — псилонците се лишиха от изтребителите си.

Дори нямах желание да се радвам. Мислех си само, че не си е струвало да отбраняваме планетата — трябваше да изоставим всичко и да се скрием в гората.

И да оставим сенките от миналото сами.

А глупавите и непълноценни аборигени сами да решат кого ще пуснат да отседне в дома им.

Земята се разтърси двукратно, когато отломките от кораба докоснаха площадката. По бетона премина вълна, изхвърляйки оцелелите плочи. Паднах на земята, право върху останките от горкия туземец. Изглежда, бившият стратегически космодрум на Империята окончателно изгуби значението си. Тук вече не можеше да кацне и яхта.

Колелото на аборитата се затвори около космодрума и пое към центъра му.

Десантчиците сгъстиха строя си. Пред тях се издуха познатите червени облачета, сляха се в ивица и запълзяха напред, срещу настъпващите диваци.

Аборитата реагираха бързо. Навярно в такова количество можеха да усещат заплахата значително по-добре, а и да я отстраняват много по-ефективно.

За част от секундата фигурите на псилонците се оцветиха изцяло в бяло. Когато размекналите се сегменти на броните се посипаха на земята, вътре вече не бяха останали никакви тела.

Пълноценен разум, непълноценен разум — струваше ли си да се правят изводи толкова бързо? Някои са излезли в космоса и са създали велика машинна цивилизация, на други това просто не им е било необходимо.

Изправих се и тръгнах към децата.

Очите на Ан Ейко бяха безумни.

— Страх ме е — прошепна тя. — Страх ме е.

Не, не приличаше на малко момиче. А на изплашена жена.

— Бих те посъветвал да бягаш към яхтата — казах ѝ аз. — Току-виж се окаже, че е оцеляла. За теб всички са чужди. А за аборитата ти си се превърнала в едно цяло с псилонците.

Бурната вълна от люлееща се безформена плът приближаваше. Видях, че е започнала да се разпада на отделни потоци — течащи към отломките от кораба, към щабния бункер, където навярно имаше оцелели псилонски десантчици, към някакви известни само на аборитата обекти.

Една от групите вървеше към нас.

— Артем, знаеше ли, че Ан възнамерява да се свърже с псилонците?

Момчето потрепна. Кимна.

— Твое решение ли беше това?

— Не. — Явно не му беше лесно да говори. — Не беше мое. Но аз не ѝ забраних. Не исках да умирам. Не искам.

Ан изскимтя. Тънко, пронизващо. Разбихах какво се случва — тя усещаше заплахата. Аборитата не бяха жестоки. Но те даваха да се разбере какво възнамеряват да правят.

В ръцете ѝ отново се появи пистолета — и момичето започна да стреля. Много бързо и — както изглеждаше отстрани — без да се прицелва. Обаче аборитата падаха едно след друго. Не опитах да ѝ попреча: първо, не бих успял, и второ, това нямаше да промени нищо.

Вместо това хванах Артем за рамото и закрих с длан очите му. След секунда се наложи и аз самият да зажумя — защото случващото се беше прекалено страшно. Но момичето продължи да стреля още няколко секунди. Изобщо не знам как бе възможно подобно нещо.

А аз очаквах всеки момент лицето на Артур да избухне под ръцете ми. Тогава щеше да се наложи да дръпна длани и, въпреки че той така или иначе нямаше да може да види нищо повече, щях да се чувствам като предател.

Но това не се случи.

— Мир и любов.

Погледнах аборито. Неговите съплеменници ни обграждаха и прахът, останал от Ан Ейко, вече се смесваше под краката им със сгурията от изгорелия бетон и пепелта от псилонците.

— Мир и любов — казах аз.

— Те не постъпиха добре — изфъфли аборито. — Не правете така.

След миг той се сля с тълпата.

Доколкото знаех, това бе първото абори, благоволило да проговори с пълноценна човешка реч.

— Какво ще се случи с мен? — изведнъж попита Артем.

— Аборитата не те докоснаха — отговорих аз.

— Ще кажеш ли? За Ан и мен?

— Да. Не мога да не кажа.

— Тя говори с псилонците, но те и без това знаеха къде са разположени защитните станции на космодрума. Нищо не би се променило. Все едно беше.

— Може би — отговорих аз. — Само че какво променя това? От гледна точка на Империята?

— Имам пистолет — каза момчето. — Ще ми разрешиш ли да си отида? Сам. Без разпити в СИБ.

Не отговорих.

— Мога да те пречукам — каза Артем. — Честна дума. Само че не искам. Моля те, обърни се за минутка.

Аборитата си тръгваха. Гледах след тази бурна вълна, дяволски морална и разсъдлива по свой начин.

Защо винаги се получава така, че не ни е яд на никого?

Дори на псилонците.

Дори на предателите.

Дори на себе си.

Ние не сме псилонци и не сме аборита.

Нямаме толкова строги правила на честта. Умеем да предаваме всички, дори самите себе си. Но освен това умеем и да разбираме. Всички, дори съвсем-съвсем чуждите.

Може би именно затова победихме в Смутната война.

— Много ми е жал за вас — казах на Артем. — Наистина.

— Благодаря. Вярвам го. Обърни се за минута, няма да се реша веднага. Наистина ли няма да ми помогнеш?

— В това — не.

Обърнах се към щабния бункер. Навярно оцелелите щяха да се съберат именно там. Искаше ми се да вярвам, че има кои да се съберат.

Наложи ми се да чакам доста — Артем наистина не се реши веднага.

Да се седи върху калъфа на ракетомет „Салиери“ наистина е удобно. Обвивката му е от мека амортизираща пластмаса. А земята наоколо така или иначе излъчваше повече, отколкото десетки малки ракети с ядрени заряди.

— Вместо преподготовка — болница — каза Денис. — Със сигурност. И задълго. Само че всичко това е дреболия.

Небето пламтеше с хиляди падащи звезди. През тази нощ не падаха напразно. Гледах нагоре, искаше ми се да видя пръв спускащите се кораби на флота. Имах всички шансове за това.

— А Нонова наистина ли се сражаваше геройски? — попита Огарин.

— Аха. И още как.

Лагерът, където опълченците ни очакваха пристигането на корабите-лазарети, беше до нас. Звучният глас на Нонова надвикваше останалите.

— Никога не бих предположил — изсумтя Денис. — Напълни ми лулата.

Взех кесията от ръката му. Погледнах косо капитана. Превръзката в съчетание с лулата го караше да прилича на пират от книжките.

— Може би ще ти спасят очите? — попитах.

— Едва ли. По-скоро ще ми сложат механични. Нищо, Алексей. Случва се. Не всяка пиеса може да се догледа до края. Това, което се случи на Тораки, е значително по-лошо.

Кимнах и веднага съобразих, че жестовете сега нямаха никакво значение. Казах:

— Да. Но все пак ми се иска да знам кои бяха те — Ан и Артем.

Денис изфуча:

— Всеки си има своя пиеса, Лъошка. Понякога успяваме да изгледаме късче от чужда — но винаги само късче. Помниш ли разказа ми?

— Помня го.

— Едно знам със сигурност: с училището „Дъщерите на Кали“ вече е свършено. Ако дадеш показания под клетва, разбира се.

— Ще дам.

— Ето че още една пиеса е изиграна. — Денис взе от ръцете ми пълната лула. — Такъв е животът. Разбери, Лъошка, никога няма да научиш кои бяха Ан и Артем, няма да си изясниш защо псилонците ни нападнаха и наистина ли предателството на момичето е променило нещо. Утре ще ме откарат в болница — дори пиесата на моя живот няма да изгледаш до края. Отначало ще ти пиша и ще ти разказвам как виждат света новите ми очи, колко весело върви службата. После, лека-полека, ще започна да забравям малката ви планета, теб, вашите нови герои, дори тази битка — почти ще ги забравя. И с теб ще се случи същото. Само че не съжالياвай, Лъошка. Никога не съжالياвай за недогледаните чужди пиеси. Пиши своята.

— Не знам дали ще се получи.

— Никой не знае. Но обикновено се получава. Дали е добра или лоша — това вече е отделен въпрос.

От небето падаха хиляди звезди и аз знаех, че никога нямаше да забележа спускащите се кораби преди Огарин. Дори сега, когато той имаше превръзка върху очите.

И в останалото бе прав, както обикновено. И затова, че не можеш да узнаеш всички истории, дори в кратките им варианти. И че щях да го забравя, а той — да забрави цялата ни планета, а всички ние да забравим Ан Ейко и брат й. Това не бе наша пиеса.

Само че засега още седяхме един до друг, рамо до рамо, под чуждото за Огарин и родно за мен небе, и чакахме имперските кораби.

Ето кой закъсняваше, даже за спускането на завесите.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.